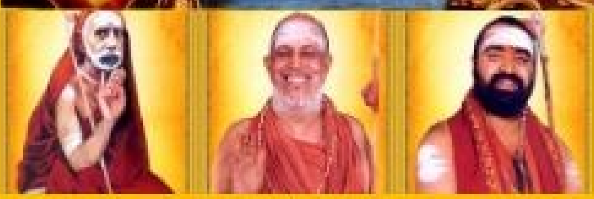
Guru Samarpanam Series

I Lived with God by D. Sundararaman, USA
Kannada tranlation by L Srinivas

ನಾನು ದೇವರೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ

ಶ್ರೀ ಸುಂದರರಾಮನ್, USA

Kannada Compillation by L. Srinivas

GS-24

ಶ್ರೀ ಕಂಚಿ ಕಾಮಕೋಟಿ ಪೀಠಾಧಿಪತಿ ಪ್ರಣಾಮಗಳೊಂದಿಗೆ

ಉದ್ದೇಶ

ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಂತದಲ್ಲೂ ದೇವರ ಸಹಾಯವಿರುವುದರಿಂದ ಹಾಗೂ ನಾನು ಯಾವುದರಲ್ಲೂ ಪರಿಣಿತಿ ಹೊಂದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಬಾಳಿನ ಪ್ರತಿ ಹಂತದಲ್ಲೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಯಿರುವ ದೇವತಾ ಪುರುಷರ ಆಶೀರ್ವಾದದ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಾನು ನನ್ನ 50 ರ ನಂತರದ ಜೀವನವನ್ನು ಸದ್ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಮುಡುಪಿಡಲು ಇಚ್ಚಿಸಿ, ನನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ತೊರೆದು ಯಾವ ಪರಿಣಿತಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮತ್ತು ಯಾವುದೇ ವೈದಿಕ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಗುರುಗಳ ಮೇಲೆ ಭಾರವಿರಿಸಿ ಹೊರಟೆ. ನನ್ನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಡೆಯನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಮೇಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಗುರುಗಳು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ನಾನು ಬಹಳ ವರ್ಷದಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಶ್ಲೋಕಗಳ ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡಲು ಇಚ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಅದರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಉಚ್ಚರಣೆ ಮಾಡುವುದು ಸಾದ್ಯವೇ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಶರಣಾಗಿದ ನಂತರ ಒಮ್ಮೆ ಮಾನಸಿಕದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅವರಿಗೊಂದು ಸವಾಲಾಗಿ ನನಗೆ ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ಲಲಿತೆಯ ಸಹಸ್ರನಾಮವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಕೇಳಿದೆ. ಅದಕ್ಕವರು ನನಗೆ ಲಲಿತೆಯ ನಾಮಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಬರೆಯುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಣೆಯಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ತೊಡಗಿ ಕೇವಲ 3 ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಈಗ ನನ್ನಂತೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಗಂಧವಿಲ್ಲದವರು ಕಲಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಗುರುಗಳ ಪಾದ ಕಮಲದಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಇದನ್ನು ಈ **Guru Samarpanam Series** ನಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳ ಕೆಲವು ತತ್ವ ಭೋದನೆಗಳ ಉಚಿತ ಪ್ರಕಟನೆಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ತೊಡಗಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಎಲ್ಲವುಗಳೂ ಉಚಿತವಾಗಿ ಲಭ್ಯವಾಗಲು ಉಚಿತ ವಾಚನಾಲಯವಾದ **arcive.org** ನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮ್ **(https://archive.org/details/@sri_ram320/uploads)** ಎಂಬ ಕೃತಿ ನಾಮದಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದರ ಪ್ರತಿಗಳು ಉಚಿತವಾಗಿದ್ದು ಕೇವಲ ಉಚಿತ ಮರುಬಳಕೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನುಮತಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಯಾರಾದರೂ ಇದನ್ನು ವಾಣಿಜ್ಯ ಕ್ಕಾಗಿ ಅಥವಾ ಗುಪ್ತ ಶುಲ್ಕಗಳ ಮೂಲಕ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಕ್ರಮ ಜರುಗಿಸಲು ನನಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಇರುತ್ತದೆಂಬೂದನ್ನೂ ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಇದೆಲ್ಲವೂ ಓದುಗರಿಗೆ ಅಭ್ಯಾಸಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದೆ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಗುರು ಅಥವಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಿರಿಯರನ್ನೂ ಸಹಿತ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಅವರ ಅವಶ್ಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ವಿನಂತಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವ್ಯಾಕರಣ ಮತ್ತು ಲಿಪಿಭಾಸಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನಃಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಎಲ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ರಾಮಮೂರ್ತಿ ನಗರ,

ಬೆಂಗಳೂರು. 16

srikamkri@gmail.com

ಶ್ರೀ ಸುಂದರರಾಮನ್, USA ರವರ “ನಾನು ದೇವರೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ” – ಓದಿ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಂಡಂತೆ – ಎಲ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ, ರಾಮಮೂರ್ತಿ ನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು.

ವಿಶೇಷ ಸೂಚನೆ - ಮಹೇಶ್ ಅವರ ಜನವರಿ 17, 2011 -ಮಹಾಪೆರಿಯವ ಬ್ಲಾಗ್ ನಲ್ಲಿರುವ ಲೇಖನವನ್ನು ಓದಿದೆ ಮತ್ತು ಪೆರಿವಾ ಬ್ಲಾಗ್ ನಲ್ಲಿ ಇದರ ಮೂಲ ಪ್ರತಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಇವುಗಳೆರಡೂ ಆಂಗ್ಲ ಮತ್ತು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದವು. ಏಕೆ ಕನ್ನಡದ ಓದುಗರಿಗೆ ಇದನ್ನು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಮತ್ತು ಅದರ ಪರಿಷ್ಕರಣೆಯ ಮೂಲಕ ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಇದನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಅಂತರ್ಜಾಲದ ಮೂಲಕ ಅನುವಾದಿಸಿದಲ್ಲ, ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಾಕ್ಯವನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ಬೇಕಾದ ಪರಿಷ್ಕರಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಈ ಕೃತಿಯು ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡದ ಓದುಗರಿಗೆ “ನಡೆದಾಡುವ ದೈವ”ವೆಂದೆ ಪ್ರಕ್ಯಾತರಾಗಿದ್ದ, ಕಂಚಿ ಶಂಕರ ಮಠದ 68ನೇ ಆಚಾರ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ಮಹಾ ಪೆರಿಯವ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಸರಸ್ವತಿಯವರ ಅತ್ಯದ್ಭುತ ಭಕ್ತರ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಕಾಳಜಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ ನನ್ನಲ್ಲಾದ ರೋಮಾಂಚನಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಅಸಾಧ್ಯ. ಅದು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಓದುಗರಿಗೂ ಮತ್ತು ಭಕ್ತರಿಗೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಯಾವುದೇ ಶಂಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ತಿಳಿಸಲು ಹರ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ.
ಹಾಗು ಇದರ ಅನುವಾದಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಪ್ರತಿಯ ಮಾಲಿಕರನ್ನು ಇಮೆಲ್ info@periva.org ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಇಮೆಲ್ 10 ಆಗಸ್ಟ್ 2025 ರ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ ಇದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ವಾಣಿಜ್ಯ ಉದ್ದೇಶಿತಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಇದರ ಮಾಲಿಕತ್ವವನ್ನು periva.org ಸಂಸ್ಥೆಗೇ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ನಾನು ಯಾವುದೇ ವಾಣಿಜ್ಯ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಮಾಡಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ನನಗಾವುದೇ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ವಿನ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಇತರ ಅನುವಾದ / ಕಲಿಕಾ ಪುಸ್ತಕಗಳ ವಿಧಾನದಲ್ಲೆ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಇಂತಿ ವಂದನೆಗಳೊಂದಿಗೆ - ಎಲ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ್, ರಾಮಮೂರ್ತಿ ನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು.

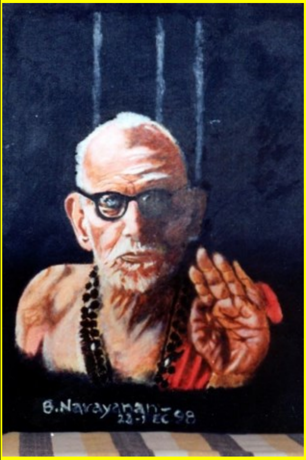
ನಾನು ದೇವರೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ

ಮೂಲ – D. ಸುಂದರರಾಮನ್, ('ಆ ದುರೈಸ್ವಾಮಿಯ ಮಗ')

Dr.D.Sundararaman
(Courtesy – www.mahaperiyavaa.wordpress.com)

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ, ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮತ್ತು ನಾನು ಜನವರಿ 7, 1993 ರಂದು ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ನಮ್ಮ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮಗನಾದ ಗುರುಪ್ರಸಾದ್ ಅವರ ಮುಂಬರುವ ಮದುವೆಗೆ ಅವರ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ಕಂಚಿ ಕಾಮಕೋಟಿ ಮಠವನ್ನು ತಲುಪಿದಾಗ, ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಆ ದಿನ ದರ್ಶನ ನೀಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಮರುದಿನವೂ ದರ್ಶನ ನೀಡದಿರಬಹುದು ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೂ ಅವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ದರ್ಶನ ನೀಡುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ 11.30ರಿಂದ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ 12ರವರೆಗೆ ಸರತಿ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಂತರ ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀ ಶಂಕರ ವಿಜಯೇಂದ್ರ ಸರಸ್ವತಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಚಂದ್ರಮೌಳೀಶ್ವರರಿಗೆ ಪೂಜೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸಿದೆವು. ಪೂಜೆಯ ನಂತರ ಅವರ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದೆವು. ನಂತರ ಕಾಂಚೀಪುರಂನಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಸೋದರಳಿಯ ಚಂದ್ರುವಿನ ಮನೆಗೆ ಹೋದೆವು. ಸಂಜೆ 4.30 ರ ಸುಮಾರಿಗೆ ನಾವು ಮತ್ತೆ ಮಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದೆವು, ಬಹುಶಃ ಅಂದು ಸಂಜೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು ನಾವು ಹೊಂದಿದ್ದೆವು ಎಂದು ನಮಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಮಠದ ಉತ್ತಮ ತಿಳುವಳಿಕೆಯುಳ್ಳ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಅದು ಅಸಂಭವವೆಂದು. ಆದರೆ ಸಂಜೆ 5.30 ರ ಸುಮಾರಿಗೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ದರ್ಶನ ನೀಡುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಲಾಯಿತು. ನಮಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಾಕಿತ್ತು ಆದರೆ ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷ ಶಾಂತಿಯುತ ದರ್ಶನ ಪಡೆದೆವು. ಪೆರಿಯಾವಾಳರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಪೆರಿಯಾಳ ಜನ್ಮಶತಮಾನೋತ್ಸವದ ಅಂಗವಾಗಿ ಪೆರಿಯವರೊಂದಿಗೆ ನಿಕಟವಾಗಿ ಒಡನಾಡಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವಿವರಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಒಂದು ಸ್ಮರಣಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗುವುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ಮರಣಿಕೆಗಾಗಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರೊಂದಿಗಿನ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಸಲಹೆ ನೀಡಿದರು. ನನಗೆ ಈ ಸ್ವಾಮಿಯವರನ್ನು ಮೊದಲು ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಂತರ ಅವರನ್ನು ಮೆಟ್ಟೂರು ಸ್ವಾಮಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

'ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರೊಂದಿಗಿನ ನಿಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳು' ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿದಾಗ, ನನ್ನ ಆಲೋಚನೆಗಳು 1957 ರಲ್ಲಿ ಒರಿಕ್ಕೈ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದವು, ಆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನ ಅವಿಸ್ಮರಣೀವಾದ ಅವರ ವಿಷ್ವರೂಪ ದರ್ಶನದ ಅನುಭವವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರಿಗೆ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ದಿನವಾಗಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ 9 ಗಂಟೆಯ ಸುಮಾರಿಗೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಹಾಯಕರನ್ನು ಚಿನ್ನ ಕಾಂಚೀಪುರಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಲು ಹೇಳಿದರು ಮತ್ತು ಸುಂದರರಾಮನ್ ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಸಹಾಯಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಅವರಿಗೆ, “ಸುಂದರ ರಾಮನ್ ಊಟ ಮಾಡಿಲ್ಲ," ಅದಕ್ಕೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಉತ್ತರಿಸಿದರು, “ಅವರು ಈಗ ಊಟವನ್ನು ಬಿಡುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು." ನನಗೆ ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ಹೇಳಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅಲ್ಲಿನ ಒಳ ಅಂಗಳದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರಿಂತ ಅಲ್ಲಿ ಮಂದ ಚಂದ್ರನ ಬೆಳಕು ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು "ನನ್ನ ಆರಂಭಿಕ ಕಥೆ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?" ನಾನು ಉತ್ತರಿಸಿದೆ “ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ." (ನಂತರ ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ನಿರೂಪಣೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ವರ್ಷ ಅಥವಾ ದಿನಾಂಕದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ ನೆನಪು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ತಾಜಾವಾಗಿದೆ. ಅದು 1958 ರಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜು ರಜೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನವಾಗಿರಬಹುದು. ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರವೂ ನನಗೆ ನೆನಪಿದೆ. ಅವರ ನಿರೂಪಣೆಯ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿರುವಂತೆ "ಸತ್ಯವು ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅದೇ ರೀತಿ ಒಬ್ಬರ ಅನುಭವವನ್ನು ಸಮಯವು ನಾಶಪಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ." ಅದ್ದರಿಂದ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಜೊತೆಗಿನ ನನ್ನ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಿ ಅಥವಾ ಸುಳ್ಳು ಅಥವಾ ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದರೆ ಶಾಪಗ್ರಸ್ತನಾಗುತ್ತೇನೆ.

ನಾನು ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲಾದ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿದ್ದವು, ಆದರೆ ನಾನು ಅನುವಾದವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನಿರೂಪಿಸಸಿದ್ದೇನೆ. ಅವರ ಆರಂಭಿಕ ಮಠಾಧಿಪತಿಯ ವಿವರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರ ನಿರೂಪಣೆಯಲ್ಲಿನ ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಶಗಳು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಅಚ್ಚೊತ್ತಿದ್ದವು.

ಅವರು ಹದಿಮೂರನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಚಿ ಕಾಮಕೋಟಿ ಪೀಠದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾದಾಗ, ಮಠವು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅವರು ಕಂಡುಕೊಂಡರು. ಮಠದ ಕೆಲಸಗಾರರು ಯಾವುದರ ಬಗ್ಗೆಯೂ

ಗಂಭೀರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಠವು ಸಾಲದ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಮಠದ ಜಮೀನು ನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡುವವರು ಜಮೀನಿನ ಕನಿಷ್ಠ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಠದ ದೈನಂದಿನ ವೆಚ್ಚ ಭರಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಭಕ್ತರು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಂತೆ. ನಂತರ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಪ್ರವಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಿಸಿದರು. ಸಾಕಷ್ಟು ಭಾವನೆಗಳೊಂದಿಗೆ, ಈ ಪ್ರವಾಸದಲ್ಲಿ ಅವರು ಅನುಭವಿಸಿದ ವಿವಿಧ ತೊಂದರೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಈ ಪ್ರವಾಸದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಅವರು ಭಾರತ ಮತ್ತು ಆಕೆಯ ಅಂದಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಉತ್ತಮ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಸಹಾಯವಾಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ರಾಜ್, ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಚಳವಳಿಯ ಅಲೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು, ಅವರು ಭಾರತಮಾತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಆಳವಾದ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಾಗ ನನಗೆ ಅದರ ಗಾಢ ಚಿಂತನೆಯ ಸ್ಪಷ್ಟ ಅರಿವಾಯಿತು. (ನನ್ನ ಅನುಭವದಿಂದ ನಾನು ಅವರನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ದೇಶಭಕ್ತ ಮತ್ತು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದೆ). ಈ ದುಃಖದ ನಿರೂಪಣೆಯಿಂದ ಅವರನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸಲು ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಹಾಸ್ಯಮಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ, ನೀವು ಪೀಠಾಧಿಪತಿಯಾದಾಗ ನಿಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನನ್ನ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಿಂತ ಕೆಟ್ಟದಾಗಿದೆ ಎಂದು. ಆದರೆ ಅವರು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು, “ಇಂದಿನ ಜನರು ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮಠವನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸಿ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಕಷ್ಟದ ಆರಂಭದ ವರ್ಷಗಳು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಕಷ್ಟದ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರೂ ಬರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆಯಲು ನಿಮಗೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಾಗ, ನನ್ನ ಕಷ್ಟದ ಆರಂಭಿಕ ವರ್ಷಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿ” ಎಂದು ಅವರು ತಮ್ಮ ನಿರೂಪಣೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿದರು. ಸಂಭಾಷಣೆ ಹೀಗೆ ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ತಕ್ಷಣ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಗೆ ಹೇಳಿದೆ “ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಈಗ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಾ ಅಥವಾ ನನ್ನನ್ನು ಚುಡಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಾ?, ನಾನು ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಯಾವುದರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಬರೆಯಲು ನನಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ, ಅದು ಬಂದರೂ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ತಯಾರಿ ನಡೆಸುತ್ತಾ, “ನೀವು ಖಂಡಿತ ಬರೆಯುತ್ತೀರಿ ಮತ್ತು ನಾನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನೋಡಲಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಸ್ನಾನ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯ ಧ್ಯಾನದ ನಂತರ, ಅವರು ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು, “ನಿಮಗೆ ಹಸಿವಾಗುತ್ತಿರ ಬೇಕು, ನಾನು ಐದಾರು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ದಿನದಂತೆ ಪ್ರತಿ ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಊಟ ಮಾಡುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಆತುರದಿಂದ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟ ರೆಡಿಯಾಗದಿದ್ದರೆ ಊಟ ಮಾಡದೆ ತರಗತಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಖಚಿತ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ, ನೀವು ಈಗ ಊಟವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವಲಕ್ಕಿ ತಿನ್ನಲು ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಅವರು ಮೊದಲು ತಿನ್ನಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲು ನಾನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ನನಗೆ ತಿನ್ನಲು ಹೇಳಿದರು ಮತ್ತು ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ ನಂತರ ಅವರು ತೊಡಗಿದರು. ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೆರಗಾಗಿದ್ದೆ. ನಾನು

ಅವಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ತಿನ್ನುವಾಗ, ನಾನು ಅವರ ಕಾಂತಿಯುತ ಮುಖದಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರಕಾಶವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಾನು ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಕರುಣಾಮಯಿಯಾದ ಸರ್ವಶಕ್ತನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ವಿಶಿಷ್ಟ ಭಾವನೆ ಮೂಡಿತು. ಅಂದು ಅವರು ನನಗೆ ವಿಶ್ವರೂಪದರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ. ನಾನು ಆ ಅನುಭವವನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಬಹುಶಃ ಇದು ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ.

ಇದರ ನಂತರ, ಅವರು ದೀರ್ಘ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ನಾನು ಜಾಗರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಅವರು ಏಕೆ ಮತ್ತು ಯಾವುದರ ಬಗ್ಗೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತಿದ್ದೆ, ಆ ರಾತ್ರಿಯಿಂದಲೂ ಅವರ ವಾಕ್ಯಗಳು "ನನ್ನ ಕಷ್ಟದ ವರ್ಷಗಳನ್ನು ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ನೀವು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬರೆಯಲಿದ್ದೀರಿ ಮತ್ತು ನಾನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನೋಡಲಿದ್ದೇನೆ" ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳು ನನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಝಿಂಕರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಮತ್ತು ನಾನು ನನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಈಗ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ – "ನನ್ನ ಬಳಿ ಇರುವ ಈ ಅವಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ನಾನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?" ಆಗ ಅವರನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿಲ್ಲ.
ಜನವರಿ 23, 93 ರಂದು ಮದ್ರಾಸ್‌ನಿಂದ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್‌ಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೆಟ್ಟೂರು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸಲಹೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇಪ್ಪತ್ತಾರು ಗಂಟೆಗಳ ಪ್ರಯಾಣದ ಸುಮಾರು ಎಂಟು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ, 1952 ರಿಂದ 1967 ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರೊಂದಿಗಿನ ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಅನುಭವಗಳು 'ಮರುಕಳಿಸಿದೆ' ಎಂದು ಮನಗಂಡೆ.
ವಿಮಾನವು ಅಟ್ಲಾಂಟಿಕ್ ಸಾಗರದ ಮೇಲೆ ಹಾರುತ್ತಿರುವಾಗ, "ನಾನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ನಂತರ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಬರೆಯಲು ಶುರು ಮಾಡಿದೆ. ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಇದ್ದೆ. ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ರಮಣಿಯವರ ಕೊಳಲು ಮತ್ತು ಲಾಲ್ಗುಡಿ ಜಯರಾಮನ್ ಅವರ ಪಿಟೀಲು ಸಂಗೀತ ಮಾತ್ರ ಗುಂಗುಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು? ನಾನು ನನ್ನ ಅತ್ಯಂತ ಮರೆಯಲಾಗದ ಅನುಭವದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು ಅಂದರೆ ಅವರ ವಿಶ್ವರೂಪದರ್ಶನ, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತೆ. ಅವರು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರೆ, ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಬರೆದದ್ದನ್ನು ಅವರು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನೋಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ತಿಳಿದಿದೆ.

ಮುಂದಿನದು ಸಾಕಷ್ಟು ನನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಓದುಗರು ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಾನು ಅವರ ಕೃಪೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗಲು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಾನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ, ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಏನನ್ನೂ ಬರೆದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಓದುಗರು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. (ಅನುವಾದಕರ ಭಾವನೆ - ಇದು ಕೇವಲ ನನ್ನ ವೈಯುಕ್ತಿಕ

ಜೀವನದ ಕತೆಯಾಗಿದೆ ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಎಷ್ಟು ಮಹಾನ್ಯರಾಗಿದ್ದರೆಂದು ಲೇಖಕರು ತಿಳಿ ಹೇಳುವಂತಿದೆ.)

1952 ರಿಂದ 1967 ರವರೆಗೆ ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರೊಂದಿಗೆ ನಿಕಟ ಒಡನಾಟದ ಸವಲತ್ತು ಹೊಂದಿದ್ದೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ 1952 ರಿಂದ 1960 ರವರೆಗೆ ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಹತ್ತಿರವಾಗಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ರಜೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಿತ ಸಹಾಯಕನಾಗಿದ್ದೆ. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಗಾಗಿ ಮಠದ ಜನರು ಮತ್ತು ಸಂದರ್ಶಕರು ಅಸೂಯೆ ಪಟ್ಟಿದ್ದರು ನಾನು ಇದನ್ನು ಆನಂದಿಸಿದ್ದೆ!

ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಏಕೆ ಸುರಿಸಿದನು?, ಆಗ ನಾನು ಒಬ್ಬ ಬಡ ಕಾಲೇಜು ಹುಡುಗ. ಅವರ ಕಟಾಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾಗಲು ನಾನೇನು ಮಾಡಿದ್ದೆ? ಥಟ್ಟನೆ ನಾನು ಹಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವರನ್ನು ತೊರೆದ ನಂತರವೂ ಮತ್ತು ನಾನು ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಸಹ, ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಹೃದಯ ಪುಳಕಿತವಾಗುತ್ತದೆ. 1985 ರಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೆಕ್ಸಿಕೋ ನಗರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಕಾಂಚೀಪುರಂನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಸೋದರಳಿಯ ಚಂದ್ರುವಿನಿಂದ ಹಲವಾರು ತಿಂಗಳುಗಳ ನಂತರ ನನಗೆ ಪತ್ರ ಬಂದಿತ್ತು. ಆ ಪತ್ರ ಬರೆಯುವ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಪೆರಿಯಾವಾಳ್ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಎಂದಿನಂತೆ ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಶಕರು ಮತ್ತು ಸಹಾಯಕರು ಇದ್ದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಹೊರತಾಗಿ, (ಈ ಪತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ.) ಪೆರಿಯವಾಳ್ ತನ್ನ ಸಹಾಯಕರು ಮತ್ತು ಸಂದರ್ಶಕರಿಗೆ ಒಗಟನ್ನು ಒಡ್ಡಿದರು: "ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೆನೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ, ಅವರು ಹಾರಿ ಹೋದನು. ಯಾರವನು?"

"நான் ஒருத்தனை மனஸால் நினைத்தேன்
அவன் பறந்து போயிட்டான் யார் அவன்?"

"ನಾನ್ ಒರುತ್ತನೈ ಮನಸಾಲ್ ನಿನೈತ್ತೇನ್,
ಅವನ್ ಪರಂದು ಪೋಯಿಟ್ಟಾನ್. ಅವನ್ ಯಾರ್?"

ಇವು ನಿಖರವಾಗಿ ತಮಿಳಿನ ವಾಕ್ಯಗಳಾಗಿವೆ. ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಪರಸ್ಪರ ಸಮಾಲೋಚನೆಯ ನಂತರವೂ ಯಾರಿಗೂ ಒಗಟನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ, ಊಹಿಸಲೂ ಸಹ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರೇ ಅದನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿದರು: "ಸುಂದರರಾಮನ್, ದುರೈಸ್ವಾಮಿಯ ಮಗ." ನನ್ನ ಸೋದರಳಿಯನ ಪ್ರಕಾರ, ಆ ದಿನ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನನ್ನು ಏಕೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಬೇಕೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿ ಮುಗಿಸಿದಾಗ, ನನ್ನ ಹೃದಯವು ಬಹುತೇಕ ನಿಂತುಹೋಯಿತು ಮತ್ತು ನಾನು ಅಳುತ್ತಿದ್ದೆ ಎಂಬುದೆ ಸರಿ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾನೇಕೆ ಕುಸಿದು ಬೀಳಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಇಂದಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಶಾಪಿಂಗ್‌ನಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗ, ನನ್ನ

ಮುಖವು ದೆವ್ವ ಹೊಡೆದಂತೆ ಏಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಸುಕಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ನಾನು ಚಂದ್ರುವಿನ ಪತ್ರವನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿಸಿದೆ. ಅದನ್ನು ಓದಿದ ಆಕೆ ಶಾಂತಚಿತ್ತದಿಂದ ಇದು ಕೇವಲ ಒಳ್ಳೆಯ ಶಕುನ ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು ಮತ್ತು "ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದು ಸಹಜ, ಏಕೆಂದರೆ ನೀವು ಯಾವಾಗಲೂ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತೀರಿ." ಹೌದು, ನಾನು ಕಳೆದ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನೋ ಅಥವಾ ನಾನು ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದೆನೋ ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಳಗೆ ನಾನು ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರ ಬಗ್ಗೆಗಿನ ಪ್ರಭಲವಾದ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಇದ್ದವು ಮತ್ತು ನಾನು ಅವರನ್ನು ತೊರೆದು ಮೂರ್ಖನಾಗಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನಾನು ಈ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷದ ಸುವರ್ಣ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ?

ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರೊಂದಿಗಿನ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅವರನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ! ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ ಉತ್ಸುಕರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ವಿಪರ್ಯಾಸ. ಆತನನ್ನು ಮುಖತಃ ನೋಡುವುದಕ್ಕೂ ನನಗೆ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೂ ನಾನು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು 1952 ರಿಂದ 1967 ರವರೆಗಿನ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಆಹ್ಲಾದಕರ ಮತ್ತು ಮರೆಯಲಾಗದ ನೆನಪುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬದುಕಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

1967 ರಲ್ಲಿ ನಾನು ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕಾಗಿ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್‌ನ ಕೊಲಂಬಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಯಾಣದ ಅನುದಾನಕ್ಕಾಗಿ ಭಾರತದ ಫುಲ್‌ಬ್ರೈಟ್ ಫೌಂಡೇಶನ್‌ಗೆ ಅರ್ಜಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಹಾಗೂ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಪಾತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆಯುವ ಅವಕಾಶವು ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. ಅವರ ಅಪ್ಲಿಕೇಶನ್ ನಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನಗಳ ಭಾಗವಾಗಿ, ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯ ಸ್ಕೆಚ್ ಅನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಲು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಲಾಯಿತು. ನಾನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಸ್ಕೆಚ್‌ನ ಪ್ರತಿಯಿಂದ ಎರಡನೇ ಪ್ಯಾರಾಗ್ರಾಫ್‌ನ ಕೆಳಗೆ ನಾನು ಬರೆದುದ್ದನ್ನು ಪುನರುತ್ಪಾದಿಸುತ್ತೇನೆ.

"ನನ್ನ ಕುಟುಂಬವು ತುಂಬಾ ಬಡವಾಗಿತ್ತು, ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕನಸು ಕಾಣಲು ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವ ನನ್ನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಕಂಚಿ ಕಾಮಕೋಟಿ ಮಠದ ಜಗದ್ಗುರುಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ನನ್ನ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಗ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ತಿರುವು ಸಂಭವಿಸಿತು. ಆದರೆ ಪರಮಪೂಜ್ಯರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ಬರೆಯುವ ಅಗತ್ಯವೂ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ".

ಮೇಲಿನವು ನಾನು 1967 ರಲ್ಲಿ ಬರೆದದ್ದು ಆದರೆ ಅವು ಈಗಲೂ 1993 ರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ನಾನು ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದು ಅವರು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿಯ ನೆರವೇರಿಕೆಯಾಗಿದೆ : 'ನೀವು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬರೆಯಲಿದ್ದೀರಿ'.

1947 ರಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದಾಗ ನನ್ನ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದ ಆಚರಣೆಯನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ನನ್ನ ಮೊದಲ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಆಹ್ಲಾದಕರವಾದ ಘಟನೆ ಯಾವುದೂ ನೆನಪಿಲ್ಲ. 1950 ರ ಸುಮಾರಿಗೆ, ನನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯ ಜನ್ಮಸ್ಥಳವಾದ ಟಿ.ಕುಳತ್ತೂರು ಮತ್ತು ಸುಮಾರು ಐದು ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಗ್ರಾಮವಾದ ಕೊಡಿಯೂರು ಎಂಬ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೊಡಿಯೂರು ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಊರು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಐದು ವರ್ಷದವಳಿದ್ದಾಗ ನನ್ನ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದರು. ಮದುವೆಯಾದ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ನನ್ನ ತಂದೆ ಕುಳತ್ತೂರಿಗೆ ವಾಸವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದರು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ನನ್ನ ತಾತ ಸುಂದರೇಶ ಅಯ್ಯರ್‌ಗೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಮಗಳಾಗಿದ್ದಳು ಆದ ಕಾರಣ ತನ್ನ ತಂದೆಯಿಂದ ಹಲವಾರು ಎಕರೆ ಕೃಷಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪಡೆದರು. ನನ್ನ ತಂದೆ ತನ್ನ ಕೆಟ್ಟ ಕೋಪದ ಸ್ವಭಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಹಲವಾರು ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ನಂತರ, ಮೆಟ್ಟುಕುಪ್ಪಂ-ಪಾವಂದೂರು ಎಂಬ ಅವಳಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಗ್ರಾಮ ಮುನ್ಸಿಫ್ (ಹಳ್ಳಿಯ ಪಟೇಲರಂತಹ ಕಾರ್ಯ) ಆದರು. ಆದರೆ ಆ ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಬಂದ ಅಪ್ರಾಪ್ತರಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತ ವಯಸ್ಸಾದಾಗ ನನ್ನ ತಂದೆ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡರು. ನಂತರ ಅವರು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ವಕೀಲರ ಗುಮಾಸ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ, ಅಂದರೆ ಅನಕ್ಷರಸ್ಥ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರ ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನು ತಿರುಕ್ಕೊಳ್ಳೂರು ಮತ್ತು ಕಡಲೂರು ವಕೀಲರ ಬಳಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವುದು. ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ವಭಾವದವರು ಮತ್ತು ಅವರು ತಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ಯರ್ಥ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದ ಕಾರಣ ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಆದಾಯ ಬಹುತೇಕ ಶೂನ್ಯವಾಯಿತು. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ನನ್ನ ತಾಯಿ ತನ್ನ ಜಮೀನು, ಎಕರೆ ಎಕರೆಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಸವಿ 1950ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹತಾಶವಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಅಕ್ಕಂದಿರಿಗೆ ಆಗಷ್ಟೆ ಮದುವೆಯಾಗಿತ್ತು. ನನಗೆ ಒಬ್ಬ ಕಿರಿಯ ಸಹೋದರಿ ಮತ್ತು ಒಬ್ಬ ಅಣ್ಣ ಕೂಡಾ ಇದ್ದರು. ನನ್ನ ಅಣ್ಣ ಗಣಪತಿಯವರ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ತಿರುಕ್ಕೊಳ್ಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ನನ್ನ ತಂದೆಯವರು ಶಕ್ತಿಮೀರಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಸಹೋದರ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಗಂಭೀರ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವರು 1951 ರಲ್ಲಿ ಮನೆಯಿಂದ ಓಡಿಹೋದರು. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ನಂತರ, ನಾನು ಸುಮಾರು ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರಬೇಕಾಯಿತು. 1949-50ರ ಸುಮಾರಿಗೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಾರ ಹೂಡಿದ್ದರು.

ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಹೇಳಿಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ, ನನ್ನ ಹೆತ್ತವರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದ ನಂತರ ಪೆರಿಯವಾಳ್ "ಈ ಹುಡುಗ ನಿಮಗೆ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷ ಮತ್ತು ಸಮೃದ್ಧಿಯನ್ನು ತರುತ್ತಾನೆ." ನನ್ನನ್ನು

ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದ್ದರು. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ನಂಬಿರಲಿಲ್ಲ. ನಂತರದ ಘಟನೆಗಳು ಅವಳ ಮಾತುಗಳ ಸತ್ಯವನ್ನು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಿದವು. ನನ್ನ ಹೆತ್ತವರು 1951 ರ ವೇಳೆಗೆ ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ತೊರೆದು ತಂಜಾವೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಾಯಾವರಂ ಬಳಿಯ ಯಾವುದೋ ಶಿಬಿರದಲ್ಲಿ ಮಠಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಕೊಂಡರು.

ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಗಿಸಿದ ಮೂರ್ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹಿರಿಯ ಭಾವ ಶ್ರೀ, ಎ.ವೆಂಕಟರಮಣ (ಈಗ ಇಲ್ಲ) ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದರು. ಶಿಕ್ಷಕರ ತರಬೇತಿಯ ನಂತರ, ಅವರು 1951 ರಲ್ಲಿ ಕಾಂಚೀಪುರಂನಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಮತ್ತು ಜನಪ್ರಿಯ ಶಿಕ್ಷಕರಾದರು. ನಾನು ಅವರ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಸಹೋದರಿಯೊಂದಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ನನ್ನ ಏಳನೇ ತರಗತಿಯನ್ನು ಅವರ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದೆ. ಮರುವರ್ಷ ನಾನು ಎಂಟನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನನಗೆ ಸಿದ್ದಲಿಂಗಮಠಕ್ಕೆ ವರ್ಗಾವಣೆಯಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ನಾನು ಶಾಲೆಯ ಎದುರಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಜ್ಞಾನಾನಂದ ಎಂಬ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದೆ. ಅವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಬಹಳ ವಿರಳವಾಗಿ, ಸಂದರ್ಶಕರು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿದಿನ ಸಂಜೆ ಶಾಲೆಯ ಸಮಯ ಮುಗಿದ ನಂತರ ನಾನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಒಂದು ಗಂಟೆಯಾದರೂ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರು "ಸುಂದರಂ" ಎಂದು ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು, ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿದಿನ ಸಂಜೆ ನನಗೆ ಸಿಹಿ ಮತ್ತು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ನನ್ನ ಅಜ್ಜನಂತೆ ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ.

ಅವರ ಹಿಂದಿನ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವರು ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರು ನನಗೆ ಕೆಲವು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಅವರತ್ತ ಸಾಕಷ್ಟು ಆಕರ್ಷಿತನಾದೆ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, ಅವರು ತಿರುಕ್ಕೊಯಿಲೂರ್ ಬಳಿಯ ಅರಕಂಡನಲ್ಲೂರಿಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದರು. ಅವರು ಈಗ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಾನು ಈ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಚಿಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದಾಗಲೂ ನನಗೆ ಮೊದಲು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಬಗೆಗಿನ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿ ಹೇಳಿದ್ದು ಅವರೇ, "ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನಡೆದಾಡುವ ದೇವರು. ಅವರು ಕೇವಲ ಮಠವೊಂದರ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಲ್ಲ. ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ನ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಜನರು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ" ಎಂದು. ನಾನು ನಿರುತ್ಸಾಹದ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೆಲ್ಲ "ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನಿನ್ನನ್ನು ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಜ್ಞಾನಾನಂದರು ನನಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮಠಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಸುಮಾರು ಎಂಟು ತಿಂಗಳ ನಂತರ, ನನ್ನ ತಂದೆ ನನಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದರು, ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿ ಮತ್ತು ನಾನು ಹೈಸ್ಕೂಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಓದಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಬಯಸಿದ್ದನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದರು.

ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ನಾನು ಉತ್ಸುಕನಾಗಿದ್ದೆ. ಹಗೂ ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿದಾಗ ಜ್ಞಾನಾನಂದರ ಭವಿಷ್ಯ ನಿಜವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡೆ.
ನನ್ನ ESLC ಪರೀಕ್ಷೆಯ ನಂತರ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಾನಂದರಿಗೆ ವಿದಾಯ ಹೇಳಿ ನಂತರ, ನಾನು ಏಪ್ರಿಲ್ 1952 ರಲ್ಲಿ ಮಾಯಾವರಂ ಬಳಿಯ ಆನಂದತಾಂಡವಪುರಂನಲ್ಲಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಮುಂದೆ ಹಾಜರಾದೆ. ಆಗ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು, "ನೀವು ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಓದಲಿದ್ದೀರಿ ಅಲ್ಲವೇ?" ನಾನು "ಉತ್ಸುಕನಾಗಿದ್ದೇನೆ ಆದರೆ ಹೇಗೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಎಂದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ನಾನು ಉತ್ತರಿಸಿದೆ. ನಂತರ ಚಿದಂಬರಂನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ನಾನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ, ನನ್ನ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಹೆತ್ತವರಿಗಾಗಲಿ ಅಥವಾ ನನಗಾಗಲಿ ಯಾವುದೇ ಕಲ್ಪನೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ನನ್ನ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಅವಲೋಕಿಸಿದಾಗ ಈಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ನಾನು ಚಿದಂಬರಂನಲ್ಲಿರುವ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ನಾನು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಹಾಗೂ ನನ್ನ ರಜೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್ ಬಳಿಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಭಕ್ತಾದಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಹಂಚುವುದು ಮತ್ತು ಅಂಚೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದು, ಹಾಗೂ ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ಗೆ ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಓದುವುದು ಮತ್ತು ಆ ರೀತಿಯಾದ ವಿಚಿತ್ರ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಕೆಲವು ರೀತಿಯ ಸಹಾಯಕನಾಗಿದ್ದೆ. ನಾನು SSLC ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಏಪ್ರಿಲ್ 1955 ರಲ್ಲಿ ಬರೆದೆ. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಚಿನ್ನ ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಅವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹತ್ತಿರದ ಶಿವಸ್ಥಾನಂ ಮತ್ತು ಒರಿಕ್ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಾರ ಹೂಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಂದಿನ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಕಳೆದೆ. ನನ್ನ ಫಲಿತಾಂಶಗಳು ಜೂನ್ 1956 ರಲ್ಲಿ ದಿ ಹಿಂದೂ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ನಾನು ಕೂಡಲೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ಗೆ ವರದಿ ಮಾಡಿದೆ. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಅವರು ಪಾಲಾರ್ ನದಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲು ಹೊರಟಾಗ ನಾನು ತಟದಲ್ಲಿ ಅವರ ಹತ್ತಿರ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಆಗಾಗಲೇ ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರು ಜಮಾಯಿಸಿದ್ದರು. ನಂತರ ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ಪೆರಿಯಾವಾಲ್ ಮತ್ತು ನನ್ನ ನಡುವಿನ ಚರ್ಚೆಯು ನನ್ನ ಇಡೀ ಜೀವನವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಆಗಲೇ ನಾನು ಅವರಿಂದ ನನ್ನ ಗೀತೋಪದೇಶವನ್ನು ಪಡೆದೆ.

"ಈಗ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಎಸ್‌ಎಸ್‌ಎಲ್‌ಸಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾದ ನಂತರ ನೀವು ಏನು ಮಾಡಲಿದ್ದೀರಿ?" ಎಂದು ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ನನ್ನ ತಂದೆ ಎರಡು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಹರ್ನಿಯಾ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರ ಸ್ಥಿತಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ನಾನು

ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಹೆತ್ತವರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್ಗೆ ಉತ್ತರಿಸಿದೆ. ಮೋಡಿ ಮಾಡುವ ನಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ಅವರು ಹೇಳಿದರು, "ನೀವು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಉತ್ತರಿಸಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ನೀವು ಭಾವಿಸುತ್ತೀರಿ" ಮತ್ತು ನೇರವಾಗಿ ನನ್ನತ್ತ ನೋಡಿದರು. ಅವರು ನನ್ನ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ. ನಂತರ ದನಿ ಎತ್ತುತ್ತಾ ಮುಂದುವರೆದರು. "ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯನ್ನು ನೀವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ ಎಂಬ ಭರವಸೆಯಿಂದ ಅವರ ಜನ್ಮವಾಗಿಲ್ಲ. ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ".

"ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯಿರಿ ಮತ್ತು ಗರಿಷ್ಠ ಅರ್ಹತೆಗಳೊಂದಿಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ." ನಂತರ ಅವರು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ನನಗೆ ಏನು ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದನೆಂದು ಆಗ ನನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನು "ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನಾನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಓದಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆಯೇ?" ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೊರಬಂತು "ನೀವು ಸಂದೇಶವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ,". ಅತ್ಯಂತ ಹತಾಶೆಯಿಂದ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ, "ಈಗ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಾ ಮತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಾ? ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೀವು ತಿಳಿದಿದ್ದೀರಿ. ನನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿ?" ಕೂಡಲೆ ಅವರು "ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ವರ್ತನೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ, ಯಾವಾಗಲೂ ಸ್ವಾತ್ಮಾನುತಾಪದಲ್ಲಿದ್ದೀರಿ. ಹನುಮಂತ ಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟಿದ್ದು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾ? ನೀವು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಮತ್ತು ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಶ್ರಮಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನೀವು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬಹುದು".

ತತ್‌ಕ್ಷಣ ನನಗೆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಪರಮಾತ್ಮನು ವ್ಯಕುಲನಾದ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಚಿರಂತರವಾದ ಗೀತೋಪದೇಶವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿದ್ದು ನೆನಪಾಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸಿಗರು ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ವಿಚಾರಣೆಯೊಳಗೆ ಕೆಲವರು "ಆ ದುರೈಸ್ವಾಮಿಯ ಮಗ ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ಗೆ ಕೆಲವು ಅನಗತ್ಯ ವಾದಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ." ಎಂದು ದೂರಿದರು. ನಾನು ಅವರ ಸಮಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆಗೆ ಒಳಗಾಗಲು ಬಯಸಲಿಲ್ಲ, ನಾನು ನದಿಯ ಇನ್ನೊಂದು ದಡಕ್ಕೆ ಮರಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕರೆದು, "ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಕಣ್ಣೀರು ಹರಿಯುತ್ತಾ, ನಾನು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ಗೆ "ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆಯಿದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. "ಹಾಗಾದರೆ ಹೋಗಿ ಅಣ್ಣಾಮಲೈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಿಂದ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಿ" ಆತನು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಯಿಂದ ಹೊರಡಲು ಹೇಳಿದರು.

ಪಾಲಾರ್ ನದಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಏನಾಯಿತು ಎಂದು ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಲು ನಾನು ಚಿನ್ನ ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ಧಾವಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ತಂದೆ ನನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಚಕಿತರಾದರು. ನನಗೆ ಪೆರಿಯಾವಾಳ್ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ ಇದ್ದರೆ ಪೆರಿಯವಳ್ ಆಶಯದಂತೆ ನಡೆಯಲಿ ಎಂದರು. ಅವರು "ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು, ನಾನು ನಿಮಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು, ನಂತರ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೈಂಕರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ಹೋದರು.

ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಲು ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳು ಉಳಿದಿತ್ತು. ಒಂದು ತೊಂದರೆ ಇತ್ತು. ಅರ್ಜಿಯ ಸೂಚನೆಗಳ ಪ್ರಕಾರ ನನ್ನ ಅಂಕ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಗೆಜೆಟೆಡ್ ಅಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ದೃಢೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಗೆಜೆಟೆಡ್ ಆಫೀಸರ್ ಯಾರು ಅಂತ ಕೂಡ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲೆ ಮಠಕ್ಕೆ ಮದ್ರಾಸಿನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಹಿರಿಯ ಸಂಪ್ರದಾಯಸ್ಥ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬರು ಬಂದಿದ್ದರು. ನಾನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ನನ್ನ ಅರ್ಜಿ ನಮೂನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಗೆಜೆಟೆಡ್ ಅಧಿಕಾರಿ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆಯೇ? ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ನನ್ನ ಅಂಕ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು "ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ದೃಢೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ತಕ್ಷಣ ನಾನು ನನ್ನ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ನೀಡಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಗೆಜೆಟೆಡ್ ಅಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬರು ಸಹಿ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿಸಿದೆ. ನಂತರ ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಮದ್ರಾಸ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರೆಂದು ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡರು. ನನಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು ಮತ್ತು ಅವರಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿಸಿದೆ. ಅವರು ನನ್ನ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಶುಭ ಹಾರೈಸಿದರು ಹಾಗೂ ನನ್ನ ಅಂಕಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ದೃಢೀಕರಿಸಿದರು. ಈ ಘಟನೆ ನನಗೆ ದೊಡ್ಡ ಪಾಠವಾಗಿತ್ತು. ಆ ದಿನದಿಂದ ನಾನು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವರ ಅಥವಾ ಅವಳ ಹೊರ ನೋಟದಿಂದ ನಿರ್ಣಯಿಸಬಾರದೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ.

ನಾನು ನನ್ನ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ, ಅಣ್ಣಾಮಲೈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರವೇಶ ಪತ್ರವನ್ನು ನಾನು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ. ನಾನು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್ ತಿಳಿಸಲು ಧಾವಿಸಿದೆ, ಆದರೆ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಶಕ ತಜ್ಞರೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದೆ, ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ, ಥಟ್ಟನೆ ತನ್ನ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ನಿಮಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಪತ್ರ ಬಂದಿದೆ, ಅಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ಹೌದೆಂದು ತಲೆಯಾಡಿಸಿದೆ. ಆಗ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅಲ್ಲಿನ ಸಭಿಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಕರೆದು ಕೇಳಿದರು, "ನೀವು ಚಿದಂಬರಂನ ರತ್ನಸ್ವಾಮಿ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಎಂಬ ಚಿನ್ನದ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರಲ್ಲವೇ? ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. "ನಾನು ಕೇಳಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಏನಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತಾರಾ?"

ಎಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ರವರು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಮಹಾನ್ ಭಕ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅಜ್ಞಾಪಿಸುವ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಉತ್ತರಿಸಿದರು. ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ಕೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ, ನಾನು ಈ ಒಳ್ಳೆಯ ಹುಡುಗನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ನಿಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹುಡುಗ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಸೇರಲು ಅಗತ್ಯವಿರುವುದನ್ನು ಮಾಡಲು ನಿಮ್ಮ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್‌ಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಎಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಆ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಮಾಡಲಾಗುವುದು ಎಂದು ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರು ಉತ್ತರಿಸಿದರು. ಆಗ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, "ನಿನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗೆಹರಿದಿದೆ ಹೋಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದು" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ನಾನು ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್‌ನ ಮ್ಯಾನೇಜರ್‌ರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದೆ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ನನ್ನ ಮೊದಲ ಅವಧಿಯ ಬೋಧನಾ ಶುಲ್ಕ 110/- ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಪಾವತಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಚಿದಂಬರಂಗೆ ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದರು.

ಈಗ ನನ್ನ ಬೋಧನಾ ಶುಲ್ಕವೇನೋ ಹೊಂದಿಸಲಾಗಿದೆ, ಆದರೆ ನನ್ನ ಬೋರ್ಡಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಲಾಡ್ಜಿಂಗ್ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ನಾನು ಅಣ್ಣಾಮಲೈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಓದು ಬಹುದು ಎಂಬ ಕನಿಷ್ಠ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಇಲ್ಲದ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಆಪರೇಷನ್‌ನಿಂದಾಗಿ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನನ್ನ ತಾಯಿ ಚಿದಂಬರಂನಿಂದ ಚಿನ್ನ ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಿದ್ದರು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರನ್ನು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಲು ಬಯಸಲಿಲ್ಲ.

ನನಗೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿದೆ ಹಾಗೂ ಅವರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಹೊಂದಿದ್ದರಿಂದ, ಈಗ ನಾನು ಬೇರೆ ಏನೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಎರಡನೇ ಅಕ್ಕ ಮತ್ತು ಅವರ ಕುಟುಂಬ ಚಿದಂಬರಂನಲ್ಲಿದ್ದರು. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನ ಬೋರ್ಡಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಲಾಡ್ಜಿಂಗ್ಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವವರೆಗೆ ನಾನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಕೆಲವು ದಿನ ಇರುವುದೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ. ನಾನು ಚಿದಂಬರಂಗೆ ಹೋಗಿ ಶ್ರೀ ರತ್ನಸ್ವಾಮಿ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರ ದೊಡ್ಡ ಚಿನ್ನದ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದೆ. ಶ್ರೀ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರು ಮತ್ತು ನನಗೆ ಏನು ಬೇಕು ಎಂದು ಅವರು ಕೇಳಿದರು. ನನ್ನ ಬೋಧನಾ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಪಾವತಿಸಲು ನನಗೆ ರೂ.110/. ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಆಗ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್, "ನನ್ನ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಅನ್ನು ನೀವು ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ, ನಾನು ನಿಮಗೆ ರೂ.110/ ಅನ್ನು ಹೇಗೆ ನೀಡಬಲ್ಲೆ? ನಾನು ನಿಮಗೆ ಈ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಸಾಲವಾಗಿ ಕೊಡಲು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಜಮೀನು ಅಥವಾ ಮನೆ ಅಥವಾ ಆಭರಣವಿದೆಯೇ?" ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ನನ್ನ ಬಳಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದೆ. ಆಗ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಹೇಳಿದರು, "ನೀವು ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರವೇಶ ಪಡೆದಿದ್ದೀರಿ. ನೀನು ಕೇಳಿದ

ಹಣವನ್ನು ನಾನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು. ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೂ ಅವರ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ನನಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಇದು ನನ್ನ ಮೊದಲ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಂತ ಅವಮಾನಕರ ಅನುಭವ. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಮೇಲಿನ ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಛಿದ್ರವಾಯಿತು. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಅವಮಾನಕರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿದರು? ನಾನು ಅಂಚೆ ಕಛೇರಿಗೆ ಧಾವಿಸಿ ಮಠದ ಮ್ಯಾನೇಜರ್‌ಗೆ ಟೆಲಿಗ್ರಾಮ್ ಕೊಟ್ಟೆ, "ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ನನಗೆ ಬೋಧನಾ ಶುಲ್ಕಕ್ಕಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ನೀಡಲು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲ ಎಂದು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ಗೆ ತಿಳಿಸಿ. ನಾನು ಮುಂದಿನ ಸೂಚನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು. ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಸಹಾಯಕತೆಯ ಭಾವನೆಯಿಂದ ನಾನು ನನ್ನ ಸಹೋದರಿಯ ಮನೆಗೆ ಪಶ್ಚಿಮ ಗೋಪುರ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನಟರಾಜ ದೇವಾಲಯದ ಉತ್ತರ ಗೋಪುರದ ಮೂಲಕ ಹಿಂತಿರುಗಿದೆ. ಅಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮಠದ ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳವರು ವಂದಿಸಿದರು. ಅವರ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಲೂ ನಾನು ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಅಂಗಾತವಾಗಿ ಬೋರಲು ಮಲಗಿದೆ.

ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನನ್ನ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿ, "ನನಗೆ ನೀನು ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ" ಎಂದಾಗ ನಾನು "ಹೌದು! ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನಗೆ ದಯೆ ತೋರಿದ್ದರಿಂದ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೀರಿ. ಈಗ ಈ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರಾಸೆಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವಮಾನಿತನಾಗಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ಕಠೋರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಅದಕ್ಕೆ "ಪೆರಿಯವಾಳ್ ವಿರುದ್ಧ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಹೇಳಬೇಡ" ಎಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳವರು, "ನನ್ನನ್ನು ನೋಡು, ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದು ಅವರೇ." ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾನು ಕೋಪದಿಂದ ಅವರತ್ತ ನೋಡಿದೆ. ಅವರು "ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪ ಬರಬಹುದು; ಆದರೆ ಆ ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ ವಿರುದ್ಧ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಡ.

"ನೀನು ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವರ ಪೂಜೆಯ ನಂತರ ನನಗೆ ಕರೆ ಮಾಡಿ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ನಿನಗೆ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಖಾತ್ರಿಯಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಮಠದ ಕ್ಯಾಷಿಯರ್ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ರೂ.110/ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದ್ದರು. ನಾನು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ನಂತರ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನಗೆ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಮುಂದಿನ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದರು. ಇಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ನಿಮಗೆ ಹಣ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಹಣ ಕೊಡಿ

ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನೀನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದ ಹುಡುಗ." ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನನಗೆ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ಹೊರಟರು. ನಾನು ಮೂಕನಾದೆ, ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಮೇಲಿನ ನಂಬಿಕೆಯ ಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ತೊರೆದುದ್ದನ್ನು ನಾನು ಮರಳಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡೆ. ಇದು ಅವರ ಕ್ರಿಯೆಯ ನಿಗೂಢ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ.

ನಾನು ನನ್ನ ಬೋಧನಾ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಪಾವತಿಸಿ ಅಣ್ಣಾಮಲೈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡೆ. ನಂತರ ಮಠದ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ನನ್ನ ಅವಧಿಯ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಎರಡು ತಿಂಗಳ ನಂತರ, ಒಂದು ಮುಂಜಾನೆ ಶ್ರೀ ರತ್ನಸ್ವಾಮಿ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ತಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ನನ್ನ ಸಹೋದರಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ಆತನನ್ನು ನೋಡಿ ನಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಕೈಮುಗಿದು ನನಗೆ "ನೀವು ನನ್ನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದಾಗ ನನ್ನ ದುರ್ವರ್ತನೆಗಾಗಿ ಕ್ಷಮಿಸಿ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾನು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದರು ಮತ್ತು ನನಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೆನಪಿದೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅವರು ಕಳುಹಿಸಿದ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗನ ಹೃದಯವನ್ನು ಹೇಗೆ ಒಡೆದಿರಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅನೇಕ ಭಕ್ತರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ನಾನು ತುಂಬಾ ಶ್ರೀಮಂತ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆ, ಆದರೆ ಆ ದಿನ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಜನರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಬಡವನನ್ನಾಗಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ಕಾಂಚೀಪುರಂನಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ನಂತರ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಲು ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಲು ನಾನು ನೇರವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ನಾನು ಭರಿಸುತ್ತೇನೆ, ದಯವಿಟ್ಟು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ". ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದು ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ನಂಬಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವನಿಗೆ ನಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ, "ನಾನು ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಮತ್ತೆ ಮುಂದಿನ ವಾರ ಮತ್ತೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಲಿದರೆ, ನಾನು ಬಂದು ನಿಮ್ಮ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ "ನೀನು ಬೇಗ ಬಂದು ನೋಡುವೆ ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಶ್ರೀ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರ ಮೇಲಿನ ಭೇಟಿಗೆ ಎರಡು ವಾರಗಳ ಮೊದಲು, ನನಗೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಸುದ್ದಿಯೊಂದಿಗೆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಭೇಟಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದು ಶ್ರೀ ಮುರುಗೇಶನಾರ್, ನನ್ನ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯ ತಮಿಳು ಶಿಕ್ಷಕರು. ನಾನು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತನಾದೆನು. ಅವರು ವಿಚಾರವಾದಿ ನಾಸ್ತಿಕ ಗುಂಪಿನ ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ನಾನು ಶ್ರೀ ಮುರುಗೇಶನರನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದೆ. ಶ್ರೀ ಮುರುಗೇಶನಾರ್

ಹೇಳಿದರು, “ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತು, ನಾನು ಪೆರಿಯಾರ್ ಅವರ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾದ ಅನುಯಾಯಿ. ನನಗೆ ಕೆಲವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸ್ನೇಹಿತರಿದ್ದರೂ ನಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ, ನೀವು ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗೆ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ಕೀರ್ತಿ ತಂದಿದ್ದೀರಿ. SSLC ಅಂತಿಮ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ತಮಿಳು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಇಡೀ ಮದ್ರಾಸ್ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಪಡೆದಿದ್ದೀರಿ. ನೀವು ಗಳಿಸಿದ ಕೆಲವು ಅಂಕಗಳನ್ನು ನಿಖರವಾಗಿ ಗಳಿಸಿದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಬೇರೆ ಊರಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಈಗಷ್ಟೇ ತಿಳಿಯಿತು.

ಧರ್ಮಪುರಂ ಅಧೀನಂ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷದ ಎಸ್ಎಸ್ಎಲ್ಸಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ 300/- ರೂಪಾಯಿ ನಗದು ಬಹುಮಾನ ನೀಡಲು ಅನುಮೋದಿಸಿದೆ. ಅವರು ನಮ್ಮ ಹೆಡ್ ಮಾಸ್ತರರಿಗೆ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಅಧೀನಂ ಅವರ ಕಚೇರಿಗೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ನೀವಿಬ್ಬರಾದರಿಂದ ಬಹುಮಾನದ ಮೊತ್ತ ಯಾರಿಗೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಲಾಟರಿ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸಲಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಈ ಅಧೀನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ ಆದರೆ ನಾನು ಅಧೀನಂನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಲಿದ್ದೇನೆ. ಮುಗುಳ್ನಗೆಯಿಂದ ಶ್ರೀ ಮುರುಗೇಶನಾರ್ ಹೇಳಿದರು, “ಪೆರಿಯಾರ್ ಅವರ ಕಟ್ಟಾ ಅನುಯಾಯಿಯಾದ ನಾನು, ಆಚಾರ್ಯರ ಪರಮಭಕ್ತನಾದ ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಲಿದ್ದೇನೆ”. ನನ್ನ ತಂಗಿ ಮತ್ತು ನಾನು ಬಹಳ ಖುಷಿಪಟ್ಟೆವು. ಶ್ರೀ ಮುರುಗೇಶನಾರ್ ಹೊರಡಲು ಹೊರಟಿದ್ದರು. ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲೋಟ ಹಾಲು ಕುಡಿಯುತ್ತೀರಾ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಮುರುಗೇಶನಾರ್ ಉತ್ತರಿಸಿದರು “ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧ ಶಿಕ್ಷಕ-ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಂಬಂಧ. ಈ ಸಂತೋಷದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಡಿಯುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಬೇರೇನೂ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ.” ಶ್ರೀ ಮುರುಗೇಶನವರು ಹಾಲು ಕುಡಿದು ಹೊರಟರು. ಮೂರು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯರಾದ ವೇಲಾಯುದಂ ಪಿಳ್ಳೆಯವರು ನಾನು 300/- ರೂಪಾಯಿ ಗೆದ್ದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಒಬ್ಬ ಶಾಲಾ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಮರುದಿನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಆಚರಣೆ ಇತ್ತು, ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಹೊಸ ಗೌರವ ಪ್ರಧಾನ ದಾಖಲಾತಿಯಲ್ಲಿ ನಮೂದಿಸಿ ನನಗೆ ನಗದು ಬಹುಮಾನವನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು.

ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ 300 ರೂಪಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಶ್ರೀಮಂತನಾದ ನಂತರ, ನಾನು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ಗೆ ವರದಿ ಮಾಡಲು ಚಿನ್ನ ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ಧಾವಿಸಿದೆ. ಅವರು ಹತ್ತಿರದ ಶಿವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬಿಡಾರ ಹೂಡಿದ್ದರು. ನಾನು ಎಂದಿನಂತೆ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ನಾನು ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಬಿದಿರಿನ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟೆ. ಅವರು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾಗಿ ನನ್ನತ್ತ ನೋಡಿದರು. ನನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಂಡೆ. "ಇದನ್ನು ಕೇಳಲು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ"

ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು. “110 ರೂ.ಗೆ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅವರು ನಿಮಗೆ ಏನು ಹೇಳಿದರು?” ಎಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ತಕ್ಷಣ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು, ನಾನು ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಏನಾಯಿತು ಎಂದು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳವರು ಅವರಿಗೆ ವಿವರಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

“ದೇವರು ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುವ ನಿಗೂಢ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ನೀವು ನೋಡುತ್ತೀರಿ” ಎಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಹೇಳಿದರು. “ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ಭಗವಂತನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ನಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡೆ. "ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಧಾವಿಸಿ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮ ಹಣವನ್ನು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಇರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಿರಿ" ಎಂದು ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೆ ಇದ್ದೆ. ಅವರು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು "ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಈಗಾಗಲೇ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಯೋಚಿಸಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಹೇಳಿ”. ಎಂದು. ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಮುಂಬರುವ ಕಣ್ಣಿನ ಪೊರೆಯ ಶಸ್ತ್ರ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಕಾಂಚೀಪುರಂನಲ್ಲಿರುವ ವೈದ್ಯರಿಗೆ 100 ರೂ. ಪಾವತಿಸುವುದಾಗಿ ಮತ್ತು 100 ರೂ.ಗೆ ಸೆಕೆಂಡ್ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಸೈಕಲ್ ಖರೀದಿಸುವುದಾಗಿ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. “ನೀವು ಇನ್ನೂ ಶ್ರೀಮಂತರು, ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ 100 ರೂ. ಉಳಿದಿವೆ." ಪೆರಿಯಾವಾಲ್ ಹಾಸ್ಯಮಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು, ನನಗೆ ಪ್ರಸಾದ ನೀಡಿದರು ಮತ್ತು ಚಿದಂಬರಂಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಲು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಸರಳ ಮತ್ತು ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಆ ಶಿವಸ್ಥಾನಂ ದೇವಸ್ಥಾನವು ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತದೆ.

ಪೆರಿಯವಾಳ್ ರವರ ರಜೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ನಂತರ ನಾನು ಶಿವನ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಲು ಹೋದೆ. ನನ್ನ ಮೊದಲ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬ ಯುವ ಸಂಪ್ರದಾಯಸ್ಥ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್, ದೇವಾಲಯದ ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೂಗುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದೆ, “ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರನ್ನು ನೋಡಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ." ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ನಲವತ್ತು ಸಂದರ್ಶಕರು ಇದ್ದರು ಮತ್ತು ಯಾರೂ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಲಿಲ್ಲ. ಯುವ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್ ಪೆರಿಯಾವಾಳ್ ಬಳಿ ಮರಳಿದರು. ನನ್ನ ಎರಡನೇ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಕೂಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದೆ. ಯಾರೂ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅಯ್ಯಂಗಾರ್ ಪೆರಿಯಾವಾಳ್ ಬಳಿ ಮರಳಿದರು. ಮೂರನೇ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಯ ನಂತರ ನಾನು ಕರ್ಪೂರ ಹಾರತಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ದೇವಸ್ಥಾನದ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಹೊರಬಂದೆ. ಆಗ ಅದೇ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್ ಅವರು "ಇಲ್ಲಿ ನಿಖರವಾಗಿ ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಶ್ರೀಮಂತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಪೆರಿಯವಾಳ್ಗೆ ಅವರು ಬೇಕು" ಎಂದು ಹೆಚ್ಚು ಖಚಿತವಾಗಿ ಕೂಗಿದರು. ಅದು ಈಗ ನನಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಪೆರಿಯಾವಾಳ್ ಬಳಿ ಧಾವಿಸಿದೆ. ನನಗಾಗಿ ಏನಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಮೋಡಿಮಾಡುವ ನಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು “ನಾನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವ ನೀವು

ಶ್ರೀಮಂತರೇ" ನಾನು ವಿನಮ್ರವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದೆ, "ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬಳಿ ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ." ಆಗ ಪೆರಿಯವಾಳ್ "ನನಗೆ ಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡ್ತೀಯಾ?" ಎಂದರು. ನಾನು ಬಿದಿರಿನ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟೆ. ಅವರು ಹೇಳಿದರು "ನನಗೆ ಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕು ಅಷ್ಟೆ." ನಂತರ ಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ. ನಂತರ ಯುವ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್ ಅವರನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಹೇಳಿದರು, "ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಪರಿಣಿತಿಗಾಗಿ ನೀವು ಈ ಹಣವನ್ನು ಗೆದ್ದಿದ್ದೀರಿ. ಈ ಯುವಕ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಅವರು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಖಾಸಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗುವ ಮೂಲಕ ಸ್ವತಃ ಸಿದ್ಧರಾಗಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರ ಪರೀಕ್ಷಾ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಪಾವತಿಸಲು ನಾಳೆ ಕೊನೆಯ ದಿನವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುವಂತೆ ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ನನಗೆ ನಿನ್ನ ನೆನಪಾಯಿತು. ನಿನ್ನ ಸ್ವಂತ ಕೈಗಳಿಂದ ಈ ಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಈ ವಿದ್ವಾಂಸನಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕೊಡು" ಎಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಮಾತು ಮುಗಿಸಿದರು. ನಾನು ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ವಾಂಸರು ನನಗೆ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳಲು ಶಿಬಿರದಿಂದ ಹೊರಬಂದರು. ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ "ಯಾರಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು!" ಎಂದು. ನಂತರ ನಾನು ಚಿದಂಬರಂಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರ ಭೇಟಿಯ ನಂತರ ಆ ವಾರದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ, ಪೆರಿಯಾವಾಲ್ಗೆ ವರದಿ ಮಾಡಲು ನಾನು ಚಿನ್ನ ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ಧಾವಿಸಿದೆ. ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರು ನನ್ನ ಸಹೋದರಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಭೇಟಿಯಾದ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಅವರು ನನಗೆ ನೀಡಿದ ಪ್ರಸ್ತಾಪದ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್ಗೆ ಹೇಳಿದೆ.

ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು, "ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರೇ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿದ್ದಾರೆಯೇ?" ನಾನು ಉತ್ತರಿಸಿದೆ "ಹೌದು ಅವರೇ ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿಸಿದರು". ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ಮೌನವಾದರು ನಂತರ ಅವರು ಹೇಳಿದರು "ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದಾಗ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಠಿಣವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದೆ. ನೀವು ಅವರನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋದಾಗ ಅವರು ನಿಮಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದೆನೆಂದು ಅವರು ಈಗ ವಿಷಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನೋಡಿ ತಪ್ಪು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರದ್ದಲ್ಲ. ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ನಿಮಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸಿದ್ದೆ ಎಂದು ನಾನು ಅವರ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಬಳಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಲು ಹೇಳಬೇಕಿತ್ತು. ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಗಿ ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಜಮೀನು, ಮನೆ ಅಥವಾ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೀರಾ ಎಂದು ಕೇಳಬಾರದು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ

ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಖರ್ಚುಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರಿದ್ದಾರೆ, ನೀವು ಏನು ಮಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತೀರಿ?" ಎಂದು ನನ್ನನ್ನೇ ಕೇಳಿದರು. ನಾನು "ಶ್ರೀ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸ ಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದೆ. "ನೀವು ಇನ್ನೂ ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಂಡಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಅವರು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು ಅವರನ್ನು ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತೀರಿ? ನನ್ನ ಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಅವನೂ ಒಬ್ಬ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಆದ ನಂತರ ನೀವು ಅವನಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ, ಅದರಿಂದ ತುಂಬಾ ಕೆಟ್ಟದ್ದಾಗ ಬೇಕಾಗುತ್ತೇಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಅದು ಆಗುವುದನ್ನು ನಾನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ," ಎಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನ ಮಾಸಿಕ ಪಾಕೆಟ್ ಖರ್ಚಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಮತ್ತು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಉತ್ತರಿಸಿದೆ. ನಂತರ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರು ತಮ್ಮ ಎರಡೂ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ನ್ಯಾಯಯುತವಾದ ರಾಜಿಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದರು. ನನ್ನ ಅಧ್ಯಯನವು ಪೂರ್ಣಗೊಳ್ಳುವವರೆಗೆ ನಾನು ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ತಿಂಗಳುಗಳನ್ನು ಶ್ರೀ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರಿಂದ ಪಡೆಯಬೇಕು ಎಂದು. ನಾನು ಚಿದಂಬರಂಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಶ್ರೀ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರಿಗೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಏನು ಮಾಡ ಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆಮೇಲೆ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಪಡೆಯಲು ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಯಾರಿಗೆ ಗೌರವವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ನನಗೆ ನಿಖರವಾಗಿ ತಿಳಿದಿತ್ತು.

ನನ್ನ ಬೋಧನಾ ಶುಲ್ಕ ಮತ್ತು ಪಾಕೆಟ್ ಖರ್ಚುಗಳ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳ ನಂತರ, ನನ್ನ ಬೋರ್ಡಿಂಗ್ ಮತ್ತು ವಸತಿಗಾಗಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಏನು ಮಾಡಲಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಾನು ಕಾಂಚೀಪುರಂನಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಒಂದು ವಾರದ ನಂತರ, ಐವತ್ತರ ಹರೆಯದ ಅಪರಿಚಿತ ದಂಪತಿಗಳು ಚಿದಂಬರಂನಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಸಹೋದರಿಯ ಮನೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದರು. ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಶ್ರೀ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿ ಸ್ವಾಮಿನಾಥ ಅಯ್ಯರ್ ಎಂದು ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡರು. ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ನ ದರ್ಶನ ಪಡೆದು ಕಾಂಚೀಪುರಂನಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾಮಿ, ಶ್ರೀಮತಿ ಸ್ವಾಮಿನಾಥ ಅಯ್ಯರ್ ಅವರು ಪೆರಿಯಾವಾರಿಂದ ಹೊರಡಲು ಅನುಮತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದಾದಾಗ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಹೇಳಿದರು, "ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಸೇರಿದ ಹುಡುಗನ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇದೆ. ನೀವು ಅವನಿಗೆ ಊಟ ಮತ್ತು ವಸತಿ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅದು ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಬಿಕ್ಷೆಯಾಗಿದೆ". ನಾನು ಅವರು ತಕ್ಷಣ ಉತ್ತರಿಸಿದ್ದು "ನಾವು ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಅವರ ಅಧ್ಯಯನದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅವಧಿಯವರೆಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ."

ಆದರೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರು ಅಧ್ಯಯನದ ಅವಧಿಗೆ ವಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಮಾತ್ರ ಬೋರ್ಡಿಂಗ್ ಮತ್ತು ವಸತಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಷರತ್ತನ್ನು ಸೇರಿಸಿದರು. ನಾವು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆವು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾಮಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಆಶೀರ್ವದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಿ ನಾವೇ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ಹೊಂದಲು ಹೊರಟಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಷರತ್ತು ಬೇರೆಯೆ ಆಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಇಬ್ಬರು ನೆರೆಹೊರೆಯವರಾದ ಪಟ್ಟಮ್ಮಾಳ್ ಮತ್ತು ಕೋಕಿಲಾ ಅವರಿಗೂ ಇದನ್ನು ತಿಳಿ ಹೇಳುವಂತೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನಮಗೆ ಕೇಳಿದರು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಹುಡುಗನಿಗೆ ವಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅವಧಿಯವರೆಗೆ ಊಟ ಮತ್ತು ವಸತಿ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅಶಯವಾಗಿತ್ತು. ಪಟ್ಟಮ್ಮಾಳ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಪತಿ ದುರೈಯಪ್ಪನವರು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ನ ಮಹಾನ್ ಭಕ್ತರು. ನಾವು ಪಟ್ಟಮ್ಮಾಳ್ ಮತ್ತು ಕೋಕಿಲಾ ಅವರಿಗೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದರೋ ಅದನ್ನು ಹೇಳಿದೆವು. ಅವರು ಅಪಾರ ಸಂತಸದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕ್ಕೊಂಡರು. ನಂತರ ನಾವು ಮಠದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ವಿಳಾಸವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಎಂದು ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಸಾಕಷ್ಟು ಮುಜುಗರಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ನನ್ನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಈಗ ನಾನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿಗೂಢವಾಗಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಇಡೀ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆಳವಾಗಿ ಮುಟ್ಟಿತ್ತು.

ನಾನು ತಕ್ಷಣ ಪೂಜ್ಯ ದಂಪತಿಗಳ ಮುಂದೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದೆ. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರು ನನಗೆ ಅಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಸುಳಿವು ನೀಡಲಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. “ನೀನು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಮಹಾ ಪೆರಿಯವಾ ನಮಗೆ ಕೊಡಲಿ” ಎಂದು ಒಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ನನಗೆ ಮತ್ತು ನನ್ನ ತಂಗಿ ಮೀನಾಕ್ಷಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಈ ಘಟನೆಗಳ ಸರದಿಯಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಗೊಂದಲಮಯವಾಗಿಸಿತ್ತು. ದಂಪತಿಗಳು ಮತ್ತು ಅವರ ಪ್ರಸ್ತಾಪದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಲು ನನಗೆ ಸಮಯ ಸಿಗುವ ಮೊದಲೇ ಮರುದಿನ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವಯಸ್ಸಾದ ಕುಳ್ಳ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬರು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದರು. ಅವರು ವೈದ್ಯರಾಗಿದ್ದು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ ನಂತರ ಕಾಂಚೀಪುರಂನಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಂತರ ಅವರು ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಶ್ರೀ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿ ಸ್ವಾಮಿನಾಥ ಅಯ್ಯರ್ ಅವರು ಹೇಳಿದ ಅದೇ ಕಥೆಯನ್ನು ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ಮತ್ತು ಅವರ ಸಹೋದರ, ಮರದ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಮಹಾಲಿಂಗ ಅಯ್ಯರ್ ಅವರು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಕಟ್ಟಾ ಭಕ್ತರಾಗಿದ್ದು, ಅವರ ಪ್ರತಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾರಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ದಿನ ನನಗೆ ಊಟ ಮತ್ತು ವಸತಿ ನೀಡುವುದು ಅವರ ದೊಡ್ಡ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಎಂದು. ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ನಾನು ಅವರನ್ನು ನೋಡಲು ಬರುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಇದಾದ ನಂತರ ನಾನು ನನ್ನ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಹೋದೆ.

ನಾನು ತರಗತಿಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ, ಒಬ್ಬ ಯುವಕ ನನಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದೆ. ಕಚ್ಚೇರಿ ಬೀದಿ ರಾಜಂ ಮಾಮಿ ಅವರ ಎರಡನೇ ಮಗ ಸುಂದರೇಶನ್ ಎಂದು ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಬೇರೆ ದೇವರಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವರು ತಮ್ಮ ದೇವರ ದರ್ಶನದ ನಂತರ ಕಾಂಚೀಪುರಂನಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಸುಂದರೇಶನ್ ಅವರು ಈ ಹಿಂದೆ ಶ್ರೀ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿ ಸ್ವಾಮಿನಾಥ ಅಯ್ಯರ್ ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಿಖರವಾದ ಕಥೆಯನ್ನು ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಸುಂದರೇಶನ್ ಅವರ ತಾಯಿ ನನ್ನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಕಾತರದಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ವಾರಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದ ಸುಂದರೇಶನ್‌ಗೂ ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ ನಂತರ ಅವರ ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡುಲು ಬರುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ನನಗೆ ಏನನ್ನೂ ಊಹಿಸಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸಂದರ್ಶಕ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಕಥೆಯೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ನಾನು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿ. ಅಂದು ರಾತ್ರಿಯ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ಹೊರಟೆ.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಬೆಳಗಿನ 'ಅನುಷ್ಟಾನ'ಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಲು ನಾನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಂತರ ನಾನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ನಾನು ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ, ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನತ್ತ ನೋಡಿ, ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ಮೌನವಾಗಿ ನಂತರ ಹೇಳಿದರು. “ಈಗಾಗಲೆ ವಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಬೋರ್ಡಿಂಗ್ ಮತ್ತು ವಸತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.” ನಾನು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸದೆ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಅವರು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು, “ನನ್ನ ಏರ್ಪಾಡಿನ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಸಾಹ ತೋರುತ್ತಿಲ್ಲ.” ಮತ್ತೆ ನಾನು ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಆಡಲಿಲ್ಲ. “ಇದು ಅವಮಾನಕರ ಅನುಭವ ಎಂದು ನೀನು ಭಾವಿಸಬಹುದು. ನಿನ್ನನ್ನು ಬಂದು ಅಹ್ವಾನಿಸಿದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ನನ್ನ ಮಹಾ ಭಕ್ತ. ನೀವು ಅವರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜ ಅತಿಥಿಯಾಗಿರುತ್ತೀರಿ”. ನಾನು ನನ್ನ ಮೌನವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದೆ. ಅವರು ಮುಂದುವರಿದು “ನೀವು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಪರಿಣತರು, ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕವಯಿತ್ರಿ ಆವ್ವೈಯಾರ್ ಅವರ ಮಾತು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು, ‘ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿಯಾದರೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು’ ನನ್ನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಭಿಕ್ಷೆ ಎಂದು ನೀವು ಭಾವಿಸಿದರೆ, ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ನೀನು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಲಿಲ್ಲ, ನಾನು ನಿನಗಾಗಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದರು. ಆಗ ನನಗೇ ಅರಿವಿಲ್ಲದೇ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಜಿನುಗಿತು. ನಾನು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾಗ, ನಾನು ಅವರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಅವಮಾನಕರ ಅನುಭವ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ದೇವರೇ “ನೀನು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಲಿಲ್ಲ, ನಾನು ನಿನಗಾಗಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ನನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಹಂಕಾರವೆಲ್ಲ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಆವಿಯಾಯಿತು.

ನನ್ನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ನಾನು ನನ್ನ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ "ನಾನು ನಿಮ್ಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ನನ್ನ ವಾರದ ಊಟದಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ಒಂದು ದಿನಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ದೇವರು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ನಾನು ನನ್ನ ಸಹೋದರಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ದಿನ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಪೆರಿಯಾವಾಲ್ಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಹಾಗೂ ನನ್ನ ಭಾವೋದ್ವೇಗದಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಅವರ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದೆ, ಆದರೆ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದು ಪಾಯಿಂಟ್-ಬ್ಲಾಂಕ್ ಕೇಳಿದರು "ನಿಮಗಾಗಿ ನನ್ನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೀವು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಾ, ನಾನು ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ನಿಮ್ಮ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಗಾದರೂ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲು ನೀವು ಒಪ್ಪಿಕೋಳ್ಳುತಿದ್ದೀರಾ?" ಎಂದು. ಆಗ ನಾನು "ಅದು ಎರಡರಿಂದಲೂ ಆಗಿದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟೆ.

ಆ ದಿನದಿಂದ ನಾನು ಪೆರಿಯಾವಲ್ ಅವರನ್ನು ನನಗಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸದಿರಲು ನಾನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವಾಗಲೂ ನನಗಾಗಿ ಅಥವಾ ನನ್ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಎಂದಿಗೂ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಅವರ ಬಳಿ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕವನಿಂದಲೂ ಅವರಿಂದ ಆಶೀರ್ವದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದು ಖಾತ್ರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ನನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸೋಣ. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಹೇಳಿದಂತೆ ಆರು ಕುಟುಂಬಗಳೊಂದಿಗಿನ ನನ್ನ ಅನುಭವಗಳು ರಾಜಮನೆತನದ ಅತಿಥಿಯಂತೆ ಇತ್ತು. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ನಾನು ಆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿಯ ಪ್ರೀತಿಯ ಸದಸ್ಯನಾದೆ. ನನ್ನ ಓಳಿತಿಗಾಗಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಹೆದರಿದ್ದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ, ನಾನು ಒಂದು ಊಟವನ್ನು ಸಹ ಬಿಡಬೇಕಾಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸೌಮ್ಯ ಮತ್ತು ಸಹೃದಯಿಯಾದ ವಿಧವೆ ಸುಂದರಂ ಮಾಮಿ (ಬಿ.ಜಿ. ಪಾಲ್ & ಕೋನ ಶ್ರೀ ನೀಲಕಂಠ ಅಯ್ಯರ್ ಅವರ ಸಹೋದರಿ) ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಅಣ್ಣಾಮಲೈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ನನಗೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ರೂ.150/- ಮೌಲ್ಯದ ಮೆರಿಟ್-ಕಮ್ ಮೀನ್ಸ್ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್ ಅನ್ನು ಸಹ ನೀಡಿತು. ನನ್ನ ಉನ್ನತ ವ್ಯಾಸಂಗ ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸಾಗಿತು.

ನಾನು ಎರಡನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿರುವಾಗ ನನ್ನ ತಂಗಿ ಮೀನಾಕ್ಷಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಪತಿ ರಾಮಮೂರ್ತಿ ಕೂಡ ಮಠಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದರು. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಪಟ್ಟಮಾಳ್ ರವರು ತೋರಿದ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಳುಗಿದ್ದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಉಳಿದೆ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ನಾನು ಅಣ್ಣಾಮಲೈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಉಪನ್ಯಾಸಕನಾದ ನಂತರ ನನ್ನ ಉಳಿದ ಕೋರ್ಸ್ ಗಳಾದ ನಂತರವೂ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳುಗಳು ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿದ್ದೆ. ಇತರ

ಕುಟುಂಬಗಳು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪಟ್ಟಮಾಲ್‌ನ ಅತಿಯಾದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಮತ್ತು ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಇರಲು ನನ್ನ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ದುರ್ದೈವವಶಾತ್ ಅವರ ಕಿರಿಯ ಸಹೋದರನ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗ ನಟರಾಜನ್ ಕೂಡ ಅದೇ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದ. ನಾವಿಬ್ಬರು ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ನೇಹಿತರಾದೆವು.

ನನ್ನ ಅಂತಿಮ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ ನಂತರ. ಗೌರವಾನ್ವಿತ (Honour's) ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಏಪ್ರಿಲ್ 1960 ರಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ನಂತರ ನಾನು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಮುಂದಿನ ಎರಡು ತಿಂಗಳುಗಳನ್ನು ಕಳೆದೆ. ಆಗ ಅವರು ತಿರುಚಿರಾಪಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಕ್ಯಾಂಪಸ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಬಿಡಾರ ಹೂಡಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿ ಅವರು ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಈ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಿಕ್ಕ ಸಮಯಗಳನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಅವಧಿಯ ನನ್ನ ಅತ್ಯಂತ ರೋಮಾಂಚಕಾರಿ ಅನುಭವಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ನಾನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಒಂದು ಮುಂಜಾನೆ, ನನ್ನ ಕೂದಲು ಕತ್ತರಿಸಲು ನಾನು ನ್ಯಾಷನಲ್ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಎದುರಿನ ಕ್ಷೌರಿಕನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋದೆ. ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಕ್ಷೌರಿಕರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ಬೇಸರವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿಕರ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಮತ್ತು ಚಲನಚಿತ್ರ ತಾರೆಯರ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕ್ಷೌರಿಕ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ನಾನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ತಿರುಚಿಯಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಇದ್ದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ಚಿದಂಬರಂ ಮೂಲದವನೆಂದು ಮತ್ತು ನಾನು ಸಮಿಯಾರ್‌ಗೆ ಗೌರವ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ, ಅವರ ಅಂಗಡಿಯ ಎದುರಿನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷೌರಿಕರ ಬಿಡಾರಗಳಿವೆ. ಆಗ ಕ್ಷೌರಿಕ ಹೇಳಿದರು, "ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿ ಕ್ಷೌರಿಕರು ಪೆರಿಯಾರ್ ಇವಿಆರ್ ಅವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳು". ನನಗೆ ಮನಸಿನಲ್ಲಿ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಜುಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ ಮತ್ತು ಅವನ ಚಾಕು ನನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇತ್ತು. ಅವನು ಮುಂದುವರಿಸಿದನು, "ಎಲ್ಲ ಸಾಮಿಯಾರ್‌ಗಳು ಬೋಗಸ್ ಮತ್ತು ಕಪಟಿಗಳು ಎಂದು ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈ ಸಮಿಯಾರ್ ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ". ನಾನು ಕಡಿಮೆ ಉದ್ವಿಗ್ನನಾಗಿ ಅವನು ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

ಅವನು ಉತ್ತರಿಸಿದನು "ಪ್ರತಿದಿನ ಅವರು ಈ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಮೊದಲ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಅವರತ್ತ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ನಂತರ ಒಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾನು ನನ್ನ ಅಂಗಡಿಯ ಮುಂದೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಅವರ ಮುಖವು ಸಾಕಷ್ಟು ಮುಗ್ಧವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು

ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನನ್ನ ದೇಹದಾದ್ಯಂತ ಜುಮ್ಮೆನಿಸುವಿಕೆ ಸಂವೇದನೆ ಆಗಿತ್ತು. ನನಗೆ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಕೈಗಳು ನಮಸ್ಕರಿಸುವ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡವು.

ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿಕೊಂಡು ಕೈಗಳನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿದೆ. ನಂತರ ನಾನು ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ನನ್ನ ಕ್ಷೌರಿಕ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಸಮಿಯಾರ್ ನಿಜವೆಂದು ತೋರುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸಮಿಯಾರ್ ನೋಡಲು ಬಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ನಾವು ಯಾವುದೇ ಹಾನಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನೀನು ನಮಗೆ ಭಯ ಪಡಬೇಡ" ಎಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿದ. ಈ ಘಟನೆ ನನ್ನ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಸದಾ ತಾಜಾ. ಅಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ 2 ಗಂಟೆ ಸುಮಾರಿಗೆ ನಾನು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಶಾಲೆಯ ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಓಡಿದೆ. ನನ್ನ ಕ್ಷೌರದಿಂದಾಗಿ ಆ ದಿನ ನಾನು ಅವರನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಕ್ಷೌರ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಇದ್ದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಾರದು ಅಥವಾ ಅವರನ್ನು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನೋಡಬಾರದು.

ಆದ್ದರಿಂಡ ಶಾಲೆಯ ಹಿತ್ತಲನ್ನೇ ಸುರಕ್ಷಿತ ಸ್ಥಳವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆ. ನಾನು ಅವರತ್ತ ಮುಖ ಮಾಡದಂತೆ ತಿರುಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಕರೆದು ಹೇಳಿದರು, "ನಾನು ನನ್ನ ಇಂದಿನ ಬಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಇಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶೇವಿಂಗ್ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಸುತ್ತಲೂ ಮಠದ ಆಡಳಿತಗಾರಾರು ಅಥವ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳು ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ನಂತರ, ನಾನು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸಿದೆ "ಹೌದು, ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿ" ಎಂದು. "ಕ್ಷೌರಿಕರು ಕೆಲವು ಒಳ್ಳೆಯ ಕಥೆಗಳೊಂದಿಗೆ (ಅಂದರೆ ನಾಸ್ತಿಕತ್ವದ) ನಿಮ್ಮನ್ನು ರಂಜಿಸಿದ್ದಾರೆಯೇ?" ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಹಾಸ್ಯಮಯವಾಗಿ ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ತುಂಬಾ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದೆ, "ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ, ನನ್ನ ಕ್ಷೌರಿಕನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಿದರು" ನಂತರ ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಕ್ಷೌರಿಕನ ಮಾತನ್ನು ವಿವರಿಸಿದೆ. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ಮೌನವಾದರು. ನಂತರ ಅವರು ಹೇಳಿದರು, ಅವರು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಅನುವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ "ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಧ್ಯಾನಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳು ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದೆಯೇ ಎಂದು ನಾನು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಈಗ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ" ನಂತರ ಅವರು ಒಳಗೆ ಹೋದರು. "ನಿಮ್ಮ ಧ್ಯಾನಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಹವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನೇ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿವೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನೇ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ" ಎಂದು ನಾನು ನನಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡೆ.

ಮತ್ತೆ ನಾನು ಬಾಲ್ಯದ ಕಾಲಗಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತೇನೆ. ಅದು ನನಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಸಂದರ್ಭವಾಗಿತ್ತು, ಆದರೆ ನನಗೆ ನಿಖರವಾದ ಸಮಯ ನೆನಪಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಬೇಸಿಗೆಯನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒರಿಕ್ಕೈನಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ, ಅವರು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕೇಳಿದರು "ನೀವು ಜನಿವಾರ ಧರಿಸಿಲ್ಲ ವೆಂದು ನಾನು ನೋಡುತ್ತೇನೆ. ಅದು ಏಕೆ?" ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು "ಈ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ತಾಯಿ ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ನನ್ನ 'ಉಪನಯನ' ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಉಳಿಸಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನ್ನ ತಂದೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು" ಎಂದು ನಾನು ಉತ್ತರಿಸಿದೆ. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರು ನನಗೆ ಮಾಡಿದ ಚಿಂತನೆಗೆ ಹಚ್ಚುವ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ಕೆಳಗೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತೇನೆ -

"ಪ್ರಸ್ತುತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮುದಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಿದೆ. ಅವರು 'ಉಪನಯನಂ' ನಂತಹ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪವಿತ್ರ ಮತ್ತು ಸರಳ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೇಳಗಳಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆ ಮತ್ತು ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯುವಂತಹ ಅನಗತ್ಯ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಕಾರ್ಯದ ಮುಖ್ಯ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೂ, ಶ್ರೀಮಂತರು ತಮ್ಮ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ತೋರಿಸಲು ತಮ್ಮ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ನನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತೊಂದರೆಯೆಂದರೆ ಬಡವರು ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನು ಅನುಕರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಉಪನಯನದಂತಹ ಸರಳ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅವರು ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಮೀರಿ ಸಾಲ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸರಿಯಾದ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ 'ಉಪನಯನ'ದ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಮುಂದೂಡುತ್ತಾರೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, 'ಉಪನಯನ' ಆಚರಣೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಹಣವು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಹುಡುಗರು ತಮ್ಮ ಮದುವೆಯ ಹಿಂದಿನ ದಿನಗಳವರೆಗೂ ಪವಿತ್ರ ದಾರವಿಲ್ಲದೆ ಉಳಿಯುತ್ತಾರೆ."

ಅವರು ಥಟ್ಟನೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಮೌನವಾಗಿ ನಂತರ ದನಿ ಎತ್ತಿ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೇಳಿದರು, "ಯಾಕೆ, ನಾನು ಬೇರೆಯವರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆ? ನೀವು, ನೀವೇ, ನನ್ನ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದೀರಿ, ನಿಮ್ಮ ಬರಿಯ ಎದೆಯನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ನಾನು ಇದನ್ನು ಮೊದಲು ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ!" ನಾನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಭಯಪಟ್ಟೆ. ನಾನು ಹೊರಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಪೆರಿಯಾವಾಳು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದರು "ನೀನು ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಮತ್ತು ಪಂಚಾಂಗವನ್ನೂ ತಂದುಕೊಡು." ನನ್ನ ತಂದೆಯು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಪೆರಿಯಾವಾಳ್ ರ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾದರು. 'ಪಂಚಾಂಗ'ವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಪೆರಿಯಾಳ್ ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಿದರು "ಇಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತನ್ನ ಬರಿ ಎದೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ನಿಮ್ಮ ಮಗನ 'ಉಪನಯನ' ಮಾಡಲು ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ತಿಂಗಳು" ನನ್ನ ತಂದೆ ಏನೋ ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು "ನೀವು ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಉಳಿಸಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಸಂಬಂಧಿಕರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಲು ಸಮಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ. ಮಠದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಬಳಿ 'ಉಪನಯನ' ಮಾಡಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವಂತೆ

ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕೈಲಾದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಡಬಹುದು ಮತ್ತು ಮಠದ 'ಉಗ್ರಣ'ದಿಂದ ಅಗತ್ಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹುಡುಗ, ಅವರ ತಾಯಿ ಮತ್ತು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಯಾವುದೇ ಸಂಬಂಧಿಕರು ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತಂದೆ ಹೇಳಿದರು "ಮುಂದಿನ ಗುರುವಾರದಂದು 'ನೈವೇದ್ಯಂ' ತಯಾರಿಸಲು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ನಿಯೋಜಿಸಿದ್ದೀರ".

ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಉತ್ತರಿಸಿದರು, "ನೀವು ಅದನ್ನೂ ತಪ್ಪದೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಮತ್ತು ಆ ದಿನ ನಿಮ್ಮ ಮಗನ 'ಉಪನಯನ'ವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಈ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಿಖರವಾಗಿ ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಯಬೇಕು. ಗೋವುಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಾರದು. ನೀವು ಮುಂಜಾನೆಯೇ 'ಪೂರ್ವಾಂಗಂ'ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ನಂತರ ಹೋಗಿ ಚಂದ್ರಮೌಳೀಶ್ವರರಿಗೆ 'ನೈವೇದ್ಯಂ' ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ. ನಾನು ನನ್ನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ನೀವು ಇಲ್ಲಿ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬನ್ನಿ. ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಲು ಹಿಂತಿರುಗಿ" ಎಂದು ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಅವರ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಹೊರಹಾಕಿದರು. ನಾನು ನನ್ನ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಣ್ಮರೆಯಾದೆ. ನಾನು ನನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ವರದಿ ಮಾಡಲು ಚಿನ್ನಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅವಳು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಂದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷದ ಜೊತೆಗೇ ಅತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಸಂಬಂಧಿಕರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಲು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯವಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಸಮಾರಂಭವನ್ನು ಅದ್ದೂರಿಯಾಗಿ ಆಚರಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ ಅವಳು ಅತೃಪ್ತಳಾಗಿದ್ದಳು.

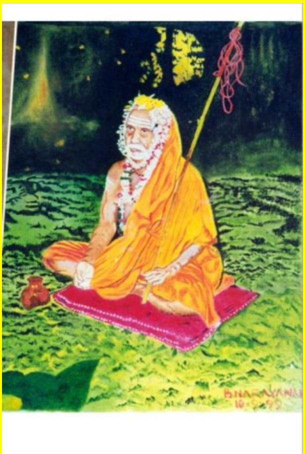
ಯಾವುದೇ ಸಂಬಂಧಿಕರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸಲಿಲ್ಲ. ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ರವರ ಸೂಚನೆಯಂತೆ ಉಪನಯನ ಕಾರ್ಯವು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣುವ ದಂಪತಿಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರು, ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬಿದಿರಿನ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಮಠದ ನಾದಸ್ವರ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಈ ದಂಪತಿಗಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಸಂಗೀತ ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಹೆತ್ತವರು ಮತ್ತು ನಾನು ಅವರನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದೆವು. ತಕ್ಷಣ ನಾನು ಅವರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದೆ. ಅವರು ನುಂಗವರಂ ಸುಂದರರಾಜ ಅಯ್ಯರ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಪತ್ನಿ. ಆಗ ಸುಂದರರಾಜ ಅಯ್ಯರ್ ಅವರು ಮಾತನಾಡಿದರು "ನಾವು ನಿನ್ನೆ ಸಂಜೆ ಬಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ದರ್ಶಿಸಿದೆವು. ಆಗ ಪೆರಿಯವರಿಂದ ಈ ಉಪನಯನದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆವು, ಒಂದು ಹುಡುಗನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಪೆರಿಯಾವಾಳು ಹೆಚ್ಚು ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೋ, ಅವರಿಗೆ ಇಂದು ಬ್ರಹ್ಮೋಪದೇಶ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು". ಮತ್ತು ನನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಗೆ ಮತ್ತು ನನಗೆ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಹೂವು, ಹಣ್ಣು, ಸಕ್ಕರೆ ಮಿಠಾಯಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದರು. ಅವರು ಸಮಾರಂಭದ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಇದ್ದರು. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರು ಪಕ್ಕದ ಸಭಾಂಗಣದಲ್ಲಿ (ದಪ್ಪ ಗೋಡೆಯಿಂದ ಬೇರ್ಪಟ್ಟ) ಚಂದನ-ಅಭಿಷೇಕವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಉಪನಯನ ಮುಹೂರ್ತವು ನಡೆಯಿತು. ನಾನು ಮತ್ತು

ನನ್ನ ಹೆತ್ತವರು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಅವರ ಪೂಜೆಯು ಮುಗಿಸಲು ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನೇರವಾಗಿ ನಾವಿದ್ದ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಬಂದರು. ತರಾತುರಿಯಲ್ಲಿ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆವು. ಅವರು ತಟ್ಟೆಯಿಂದ ಹಣ್ಣನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನನಗೆ ನೀಡಿದರು ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಮಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಊಟ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿ, "ಇದು ಕಲ್ಯಾಣ ಊಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ." ಎಂದರು.

ಇಂತಹ ಉಪನಯನ ಕಾರ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ಯಾವುದೇ ಮಾನಸಿಕ ಸದೃಢ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಗಳನ್ನು ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಈ ಲೋಪಕ್ಕಾಗಿ ಈ ದರಿದ್ರ ಬರಹಗಾರನು ಖಂಡನೆಗೆ ಅರ್ಹನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು 'ಗಾಯತ್ರಿ ಮಂತ್ರ'ವನ್ನು ವಕ್ರ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಕ್ರವಾದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಪಠಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೂ ಬಹುಶಃ ಇದು ನನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸುತ್ತದೆ.

ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಂಕಟ ಅನುಭವಿಸಿದ ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಿವೆ, ನಾನು ನನ್ನ ಜನಿವಾರ (ಪವಿತ್ರ ದಾರ) ಅನ್ನು ಎಸೆಯಬೇಕು ಅಥವಾ ನನ್ನ ಎದೆಯನ್ನು ಸರ್ಪದಂತೆ ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆ. ಇದನ್ನು ಮಾಡದಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ತಡೆದದ್ದು ನನ್ನ ವಿಶಿಷ್ಟ ಉಪನಯನ ಕಾರ್ಯದ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು. ಬಹುಶಃ ನಾನು ಒಂದು ದಿನ (ಈಗಾಗಲೇ) ನನ್ನ ಜನಿವಾರವನ್ನು ಎಸೆಯುತ್ತೇನೆ (ಎಸೆದಿದ್ದೇನೆ) ಎಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಸ್ವತಃ ಶಂಕಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಜುಲೈ 1986 ರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಆರು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಮೆಕ್ಸಿಕೋದಿಂದ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದಾಗ ಪೆರಿಯಾವಾಳ್ ಬಳಿಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ್ದೆ. ಒಂದು ಸಂಜೆ ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ಹೋದೆವು. ಮರುದಿನ 'ಉಪಾಕರ್ಮ'ದ ದಿನವಾಗಿತ್ತು, ಈ ದಿನ ಶುದ್ಧೀಕರಣ ಸಮಾರಂಭಗಳ ನಂತರ, ಪುರುಷರು ಹಳೆಯದನ್ನು ಜನಿವಾರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಹೊಸ ಜನಿವಾರವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಠದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಗುಂಪು ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹೊಸ ಜನಿವಾರ ಬಂದಿತ್ತು. ಅಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ದರ್ಶನ ಪಡೆದೆವು. ಪಾಟ್ಟು ರಾಮಮೂರ್ತಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಅವರು ಪರಿಚಯಿಸಿದರು "ದುರೈಸ್ವಾಮಿ ಅಯ್ಯರ್ ಅವರ ಮಗ ಸುಂದರರಾಮನ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಪತ್ನಿ ಮೆಕ್ಸಿಕೋದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಪೆರಿಯವಾಲ್‌ಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ . ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ಪಾಟ್ಟು ರಾಮಮೂರ್ತಿಯವರನ್ನು ಸನ್ನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಕೇಳಿದರು, ನಾನು ಪೂನಲ್ (ಜನಿವಾರ) ಧರಿಸಿದ್ದೀನಾ" ಎಂದು. ("ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿಲ್ಲ, ನನ್ನ ಕರಡಿ-ಎದೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ನಾನು ನನ್ನೊಳಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡೆ.) ಪಾಟ್ಟು ರಾಮಮೂರ್ತಿ ಪೆರಿಯವಾಲ್‌ಗೆ ಉತ್ತರಿಸಿದರು, "ಹೌದು, ಅವರು ಧರಿಸಿದ್ದಾರೆ."

ಆಗ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದರು, ಆ ದಿನ ನಾನು ನನ್ನ ಪೂಣಲ್(ಜನಿವಾರ) ಬದಲಾಯಿಸಿದ್ದೆನೋ ಎಂದು. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಮಮೂರ್ತಿ, “ಹೌದು, ಮಠದಲ್ಲಿ ಗುಂಪು ಶ್ರಾವಣದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ, ನಾನು ನೋಡಿದೆ” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದರು. ಆಗ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನಮಗೆ ಪ್ರಸಾದ ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ದಿನ ನಾನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ "ನಾನು ನನ್ನ ಪೂನಲ್ ಅನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಎಸೆಯುವುದಿಲ್ಲ, ನಾನು ಎಷ್ಟೇ ಅಪರಿಪೂರ್ಣನಾಗಿದ್ದರೂ ಮತ್ತು ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ." ಮುಂದಿನ ವಾರ, ನಾವು ಕ್ಯಾಲಿಫೋರ್ನಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹೊಸ ಉದ್ಯೋಗ ಸ್ಥಳವಾದ ಲಾಸ್ ಏಂಜಲೀಸ್‌ಗೆ ಹೋದೆವು. ಈಗ ನಾನು 1956 ರಿಂದ 1960 ರವರೆಗಿನ ವರ್ಷಗಳಿಗೆ - ರಜೆಯ ಅವಧಿಗಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಚಿನ್ನಕಾಂಚೀಪುರಂನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಪೆರಿಯವಾಲ್ ಬಳಿಯಿಂದ ರಜೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಹೊಸದಾಗಿ ತೊಳೆದ ಅಂಗಿ ಮತ್ತು ಧೋತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡೆ. ನಾನು ರೈಲ್ವೇ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲಿದ್ದೆ. ನಾನು ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಹೇಳಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ನೆನಪಾಯಿತು. ನಾನು ಅವಸರವಾಗಿ ಮಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಂಗಿ ತೆಗೆದು ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಪ್ಪನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರ ಅನುಮತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ತಂದೆ ಹೇಳಿದರು, "ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಬಾವಿಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ, ಒಬ್ಬರೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ನಂತರ ಹೊರಡು". ನಾನು ಈಗಾಗಲೇ ಪೆರಿಯಾವಾಲ್‌ನಿಂದ ಅನುಮತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ನಾನು ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ನನ್ನ ತಂದೆ ಹೇಳಿದರು “ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಏನೂ ನಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ” ಒಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋದೆ, ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅರ್ಧ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅವರು ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಕಾಲುಗಳು ಮತ್ತು ನಾನು ನಿಂತಿರುವ ಸ್ಥಳದ ನಡುವೆ ಕೆಸರುಗಳಿದ್ದವು. ಆದರೆ ನಾನು ನನ್ನ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಶರ್ಟ್ ಅನ್ನು ಎತ್ತರದ ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಲಾದ ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದೆ, ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳ ಕಾಲ್ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಕೈಗಳ ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ನೆಲದ ಶುದ್ಧ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸುವ ಬಂಗಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ನಾನು ಈ ವ್ಯಾಯಾಮವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ನಾನು ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ಹೊರಡಲು ಹೊರಟಿದ್ದೆ. ಥಟ್ಟನೆ ಪೆರಿಯವಲ್ ನಗುತ್ತಾ ನಾನು ಆಗ ಏನು ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ಪೆರಿಯವಾಲ್‌ಗೆ ನನ್ನ ನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು

ಉತ್ತರಿಸಿದೆ. "ನಿಜವಾಗಿಯೂ, ನೀನು ನಿನ್ನ ಶುಭ್ರವಾದ ಮತ್ತು ಬಿಳಿ ವೇಷ್ಟಿಗೆ (ಧೋತಿ) ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ" ಎಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಹೇಳಿದರು.

ನಾನು ರೆಡ್ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಆಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಮುಂದುವರಿದು "ಯಾಕೆ ಈ ಬೂಟಾಟಿಕೆ? ನನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುವಂತೆ ನಾನು ಎಂದಾದರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆಯೇ?" ಕೂಡಲೆ ನಾನು 'ಅಂಗ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಂ' (ಭಕ್ತರು ಮಾಡುವಂತೆ ತಿರುಪತಿಯ ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನ ದೇವಾಲಯದ ಪವಿತ್ರ ಪ್ರಾಕಾರದಲ್ಲಿ) ಮಾಡುವ ಭಾವನೆಯೊಂದಿಗೆ ಒಳಚರಂಡಿ ನೀರಿನಲ್ಲಿರುವ ಕೆಸರು ಮತ್ತು ಕೆಸರು ಕೊಳವನ್ನು ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ಉರುಳಿಸಿದೆ. ಆಗ "ನಿಮ್ಮ ಶುಭ್ರವಾದ ಮತ್ತು ಬಿಳಿಯ ವೇಷಭೂಷಣವನ್ನು ನೀವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹಾಳುಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಬದಲಾಯಿಸಲು ನೀವು ಪರ್ಯಾಯ ವೆಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ರೈಲು ಹಿಡಿಯಲು ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಓಡಿ" ಎಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನನಗೆ ನನ್ನ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಸೂಜಿಯಿಂದ ಚುಚ್ಚಲಾಯಿತು ಎಂದು ಅನಿಸಿತು. ನಾನು ಆಗಲೇ ಯೋಚಿಸಿದೆ, 'ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಹಿರಂಗಗೊಂಡಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಚಾವಟಿಯಿಂದ ಹೊಡೆದಂತಿದೆ'. ನನ್ನ ತಂದೆ ನನಗೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಹೇಳಿದ್ದರು "ಇನ್ನೊಂದು ಬಾರಿ ಅವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಏನೂ ನಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ." ಆದರೆ ನಾನು ನನ್ನ ಬೂಟಾಟಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಠದಿಂದ ಹೊರಬಂದೆ.

ಪೆರಿಯವಾಳ್ ತನ್ನ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ನಡುವೆಯೂ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಮಯವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಒಡನಾಟ ಹೊಂದಿರುವ ಜನರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ. ಭಕ್ತರು ಮಾಹಿತಿಯ ಒಂದು ಮೂಲವಾಗಿದ್ದರೆ, ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿನ ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಲವಾಗಿದ್ದವು. ಈ ಸುದಿಗಳ ಸತ್ಯಾಸತ್ಯತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ, ಅವರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಹಾಗೂ ತೀರ್ಪುಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ, ಬಿಕ್ಷಾ ನಂತರ, ಅವರು ತಮಿಳು ದಿನಪತ್ರಿಕೆ ಸ್ವದೇಶಮಿತ್ರನ್ ಓದುತ್ತಿದ್ದರು.

ಜಪಾನ್‌ನ ಹಿರೋಷಿಮಾ ಮತ್ತು ನಾಗಾಸಾಕಿ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ವಾಸಿಸುವ ಜನರ ಮೇಲೆ ವಿಕಿರಣದ ವಿನಾಶಕಾರಿ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವರದಿಯಾಗಿತ್ತು. ಎರಡು ನಗರಗಳ ಮೇಲೆ ಪರಮಾಣು ದಾಳಿಯ 15 ವರ್ಷಗಳ ನಂತರವೂ ಆ ದುರದೃಷ್ಟಕರ ಜನರ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಆ ವರದಿ ವಿವರಿಸಿತ್ತು. ವರದಿಯು ಮೊದಲ ಪುಟದಲ್ಲಿ ದಪ್ಪ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು ಮತ್ತು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲಂನಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆಯಿತು.

ಆದರೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲಾಗಿದ್ದ ಪುಟದ ಅಂಕಣದಲ್ಲಿ ಆ ವರದಿಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ, ಬಹುಶಃ ಅದು ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ತಪ್ಪಿರ ಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರ ಸುತ್ತ ನಾವು ಮೂರ್ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಇದ್ದೆವು. ವರದಿಯನ್ನು ನಿಖರವಾಗಿ ಎಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಪ್ರತಿ ಐದು ನಿಮಿಷಗಳನ್ನು ಕಳೆದರು ಅವರುಗಳಿಂದ ಪುಟವನ್ನು ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕೇವಲ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಸರದಿ ಬಂದಾಗ, ನಾನು ವರದಿಯನ್ನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಓದಿದೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಅದರ ತಾರ್ಕಿಕ ಮುಂದುವರಿಕೆಗಾಗಿ ನೋಡಿದೆ. ಕುನೆಯ ಪುಟದ ಮೊದಲಿನ ಪುಟದಲ್ಲಿ ನಾನು ಅದರ ಮುಂದುವರಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡು, ಅನ್ವೇಷಿಸಿದ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ನಾನು ಪೆರಿಯವಾಲ್‌ಗೆ "ನಾನು ಅದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. "ಇದು ಆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅಂಕಣದಲ್ಲಿದೆ, ಅಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನ ಅನ್ವೇಷಣೆಯ ಅಹಂಕಾರ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಛಿದ್ರಗೊಳಿಸಿದರು. ಅವರು ಈಗಾಗಲೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ವರದಿಯನ್ನು ಓದಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನನ್ನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ಅವರು ನನ್ನನ್ನು 'ಆಟಂಬಾಂಬ್ ಡಿಸ್ಕವರೆರ್' ಎಂದು ಆ ಶಿಬಿರದ ಅಂತಿಮದವರೆಗೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದರು. ಈ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅನುಭವದ ಉಲ್ಲೇಖಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಅಂಶವೆಂದರೆ ಪೀಡಿತ ಜಪಾನಿನ ಜನರ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ ಕಾಳಜಿ, ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸರಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ ನೈತಿಕ ಕಾಳಜಿಗಳು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೂ ಅಚ್ಚೊತ್ತಿದೆ. "ಅಣು ಬಾಂಬ್ ಎಂದರೇನು? ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಇದನ್ನು ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆಂದು ಏಕೆ ಶ್ಲಾಘಿಸುತ್ತಾರೆ? ಈ ಭಯಾನಕ ಆವಿಷ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ ಪ್ರಪಂಚದ-ಸಂದರ್ಭ ಹೇಗಿತ್ತು? ಈ ಸಾಮೂಹಿಕ-ಹಂತಕ ಆಯುಧಗಳು ಪ್ರವರ್ಧಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಉದ್ಭವಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಒಬ್ಬರು ಊಹಿಸಬಹುದು?"

"ನೈತಿಕ ಪರಿಗಣನೆ ಇಲ್ಲದೆ ವಿಜ್ಞಾನದ ಉಪಯೋಗವೇನು? ಪ್ರತಿ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ನಂತರ, ಅವರು ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ವಿರಾಮ ಕೊಟ್ಟರು ಮತ್ತು ಅಂತಿಮವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ನಂತರ ಅವರು ದೀರ್ಘ ಮೌನಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಕೆಲವು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯೊಂದಿಗೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಆಳವನ್ನು ನಾನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆ. ಅಂದಿನ ಕೆಲವರು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರು (ಕನಿಷ್ಠ ಆ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ತಿಳಿದಿರುವ ಪೆರಿಯವಾಳ್) ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸಂಶೋಧನೆ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಭಾರತದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಪರಮಾಣು ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ, ಅವರು ಬಹಳ ಖಚಿತವಾದ ಪರಮಾಣು ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರ ಮುಕ್ತ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕಾಗಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು.

ನನ್ನ ಕಾಲೇಜು-ಅಧ್ಯಯನದ ನಂತರ ನನ್ನ ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾದ ವಿ.ಗಣಪತಿ ಅಯ್ಯರ್ ಮತ್ತು ಜಿ.ಶಂಕರನಾರಾಯಣನ್ ಅವರ ಬಲವಾದ ಶಿಫಾರಸುಗಳೊಂದಿಗೆ ನಾನು ಜೂನ್ 1960 ರಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣಾಮಲೈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರದ ಉಪನ್ಯಾಸಕನಾದೆ. ಆದರೂ ಸಮಸ್ಯೆ ಇತ್ತು. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಅಧ್ಯಾಪಕರ ನಿಯಮಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಜುಟ್ಟು ('ಕುಡುಮಿ') ಹೊಂದಿರುವವರು ಅವರು ಪಾಠ ಮಾಡುವಾಗ ತಲೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಲು ಪೇಟವನ್ನು ಧರಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಇದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಸಂಬದ್ಧ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ವಿ.ಗಣಪತಿ ಅಯ್ಯರ್ ಅವರ ಬಳಿ ನಾನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದೆ. ಅದಕ್ಕವರು ಹೋರಾಟದಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ ಎಂದರು. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ನನ್ನ ಕೆಲಸದ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಆ ಕಾನೂನಿಗೆ ಅವಿಧೇಯನಾಗಬಹುದು.

ಉಪಕುಲಪತಿ ಶ್ರೀ ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ ಪಿಳ್ಳೈ ಅವರು ಜುಟ್ಟಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಹ ಪೇಟವನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ರಾಜ್‌ನ ಕುರುಹುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ಕೆಲಸದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ತುಂಬಾ ಇತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಚಿದಂಬರಂ ನಲ್ಲಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ವಕೀಲರ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಾನು ಪೇಟವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಧರಿಸಲು ಕಲಿತಿದ್ದೆ. ಆದಿ ಶಂಕರರ ಭಜ ಗೋವಿಂದಂನ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ "ಉದರ ನಿಮಿತ್ತಂ ಬಹುಕೃತ ವೇಷಂ" ಎಂಬ ಸಾಲಿನ ಮಹತ್ವ ನನಗೆ ಈಗ ಅರಿವಾಯಿತು. ನಾನು ಸಾಕಷ್ಟು ದಟ್ಟವಾದ ಮತ್ತು ಅಗಾಧವಾದ ಕೂದಲನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೆ. ಅದನ್ನು ಪೇಟದೊಳಗೆ ಬಂಧಿಸುವುದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಗಣಿತದ ಪ್ಯಾಕಿಂಗ್-ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು, ನಾನು ತುಂಬಾ ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾನು ನನ್ನ ತಲೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಕೂದಲನ್ನು ಬೋಳಿಸಲು ಕುಟುಂಬದ ಕ್ಷೌರಿಕನನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿದೆ. ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವರು ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರು. ನಂತರ ಕುಡುಮಿ ತಲೆಗೂದಲಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಯಿತು.

ನನ್ನ ತಾಯಿ ಕಾಂಚೀಪುರಂನಿಂದ ಬಂದವರು, ಅವಳು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಕೋಪಗೊಂಡಳು ಎಂದರೆ ಅವಳು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಜಗತ್ತನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತಪ್ಪಿತಸ್ಥ ಭಾವನೆ ನನ್ನ ಭಾಗವಾಯಿತು. ಒಂದು ವರ್ಷ ಪೂರ್ತಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರನ್ನು ಕಾಣದೆ ದಂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ 1960ರಿಂದ ಆಗಸ್ಟ್ 1961ರ ವರೆಗೆ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ.ಒಂದು ವರ್ಷದ ಅಸಹನೀಯ ಮಾನಸಿಕ ಚಡಪಡಿಕೆಯ ನಂತರ ನಾನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ನೋಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಒಳ್ಳೆಯವರು ಅಥವಾ ಕೆಟ್ಟವರು, ಯಾರಾದರೂ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಅವರು ಈಗಾಗಲೇ ನನಗೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇ? ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಹೋದೆ. ಅವರು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ, ನಂತರ ನಾನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೋಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಕ್ರಮೇಣ ಅವರು ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು, ಆದರೆ ನೇರವಾಗಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲ. ಅವರು ನನಗೆ

ಕೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಅವರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಹಾಯಕರೊಬ್ಬರ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಲಾಯಿತು. ಇದು ನನಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಅನುಭವವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಾನು ಎದೆಗುಂದಲಿಲ್ಲ. ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೆ.

ಅಂತಿಮವಾಗಿ, ಜೂನ್ 1962 ರಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ನೇರವಾಗಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರು. ಅವರು ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದರು. (ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ 1960 ರಿಂದ, ನಾನು ನನ್ನ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಚಿದಂಬರಂನಲ್ಲಿ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ತಂದೆ ಪೆರಿಯಾವಾಳ್ ನ ಉಕ್ಕಿನ (ದೈವೀಕ) ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದರು). ನಂತರ ಅವರು ನನ್ನ ಕೆಲಸದ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ನಾನು ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು ಎಷ್ಟು ಉಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ನಂತರ, ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು "ನೀವು ನನಗೆ ಬಿಕ್ಷಾ ಕೊಡುತ್ತೀರಾ?" ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಕಣ್ಣೀರು ನೆಲವನ್ನು ತುಂಬಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು ಮತ್ತು ನಾನು ನಿಜವಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನ್ನನ್ನು ನಾನೇ ಆತ್ಮಾವಲೋಕನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. “ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ, ಇದು ಯಾಕೆ? ನನಗಾಗಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿದ್ದ ದೇವರು ಈಗ ನನ್ನ ಬಳಿಯೇ ಬಿಕ್ಷೆ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.”, ಎಂದು ಅಳುತ್ತಾ ನಾನು ಅವರ ಪಾದದ ಬಳಿ ಇದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಆಗ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು, 'ಕಾರೈಕುಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಹಾವಿದ್ವಾನ್ ಇದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಅವರನ್ನು ತುಂಬಾ ಗೌರವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅವರದು ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬ. ಅವರ ಒಬ್ಬ ಮಗ ನಿಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಎಂ.ಎಸ್ಸಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಪಡೆದಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ನಿಮಗೆ ಕೊಡಲು ಕೇಳುವ ಬಿಕ್ಷಾ. ಈ ಹುಡುಗನಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಊಟ ಮತ್ತು ವಸತಿ ನೀಡಿ. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದ ನಾನು ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ, ಯುವಕ ರಾಮಚಂದ್ರನ್ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದನು. ರಾಮಚಂದ್ರನ್ ನನಗಿಂತ ಕೆಲವೇ ವರ್ಷ ಚಿಕ್ಕವನು. ನಾವು ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ನೇಹಿತರಾದೆವು. ರಾಮಚಂದ್ರನ್ ನನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಸದಸ್ಯರಾದರು. ರಾಮಚಂದ್ರನ್ ಈಗ ಭಾರತೀಯ ಭೂವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸಮೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ವಿಜ್ಞಾನಿ. ಅವರು ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ತಂದೆ ಮಹಾವಿದ್ವಾನ್ ಇನ್ನಿಲ್ಲ. ಪೆರಿಯಾವಲ್ ಅವರೊಂದಿಗಿನ ನೇರ ಮತ್ತು ಪರೋಕ್ಷ ಸಂಬಂಧಗಳಿಂದ, ಪ್ರಪಂಚದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಂಶದಲ್ಲೂ ಜೀವನವು ಶ್ರೀಮಂತಗೊಂಡಿರುವ ಅನೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ.

ನಾನು ಜೂನ್ 30, 1963 ರಂದು ವಿವಾಹವಾದೆ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮತ್ತು ನಾನು ಮಧುರೈ ಬಳಿಯ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಗೆ (ನಾರಾಯಣಪುರಂ) ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಶಿಬಿರದಲ್ಲಿದ್ದರು

ಮತ್ತು ಅವರ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆದು, ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸಲು ಮಠದಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡೆ.

ನನ್ನ ತಂದೆ ಮತ್ತು ತಾಯಿ ಇಬ್ಬರೂ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸುವ ಅಹ್ಲಾದಕತೆಯನ್ನು ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಕ್ಯಾಂಪಸ್‌ಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಅಣ್ಣಾಮಲೈನಗರದ ಮನೆಗೆ ನಾವು ಸ್ಥಳಾಂತರಗೊಂಡೆವು. ಅಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಾಕಷ್ಟು ಶಾಂತಿಯುತವಾಗಿ ಬದುಕಿದ್ದೆವು. 1966 ರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನ 'ಉನ್ನತ ಅಧ್ಯಯನ'ಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಲಂಬಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಜಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಹಾಗೂ ನನ್ನ ಪ್ರಯಾಣದ ಅನುದಾನಕ್ಕಾಗಿ ಫುಲ್‌ಬ್ರೈಟ್ ಫೌಂಡೇಶನ್‌ಗೆ ಅರ್ಜಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದೆ. ನನಗೆ ಏಪ್ರಿಲ್ 1967 ರಲ್ಲಿ ಫೆಲೋಶಿಪ್ ಮತ್ತು ಜೂನ್ 1967 ರ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣದ ಅನುದಾನವು ಸಿಕ್ಕಿತು. ನನ್ನ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವು ನನಗೆ 'ಸ್ಟಡಿ ಲೀವ್' ನೀಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿತು. ನಾನು ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡಲು ಹಿಂಜರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ನನಗೆ ಸಮಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಪತ್ರವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ಅವರು ನನಗೆ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ನಾನು ನನ್ನ ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಪದವಿ 1971 ರಲ್ಲಿ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ನಗರದ ಕೊಲಂಬಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿತು. 1955 ರಲ್ಲಿ ಪಾಲಾರ್ ನದಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಗೀತೋಪದೇಶವನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡೆ "ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯಿರಿ." ಎಂದದ್ದನ್ನು. "ನಾನು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತೇನೆ", ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಉತ್ಸಾಹ ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ, ತಾಳ್ಮೆ ಮತ್ತು ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ, ಕಠಿಣ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ, ಜನರ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅವಲೋಕನಗಳಿಂದ, ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮತ್ತು ಉತ್ತರಗಳಿಂದ, ಸ್ಥಿರವಾದ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ, ಮೌನ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುವ ಹಾಗೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಸತ್ಯ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಮತ್ತು ವಿನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಮೂಲಕ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಜನವರಿ 21, 1993 ರಂದು ನನ್ನ ಇತ್ತೀಚಿನ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ದರ್ಶನದೊಂದಿಗೆ ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಲು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ನನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗ ಗುರುಪ್ರಸಾದ್ ಮತ್ತು ಸೌ. ವಿದ್ಯಾಳ ಮದುವೆ ಜನವರಿ 18, 1993 ರಂದು ತಿರುಪತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿತ್ತು, ನಂತರ ನಾವು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ಮತ್ತು ಅವರ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆಯಲು ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಲು ಬಯಸಿದ್ದೇವೆ. ಜನವರಿ 20, 1993 ರಂದು ವೆಂಕಟೇಶ್ವರ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಮಾಡಿದ ನಂತರ ನಾವು ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ

ತಿರುಪತಿಯಿಂದ ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ಹೊರಟೆವು. ನಾವು ಬೇಗನೆ ಹೊರಡಲು ಬಯಸಿದ್ದೇವು, ಆದರೆ ನಾವು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಅತಿಥಿ ಗೃಹದ ಕೊಠಡಿಗಳ ಕೀಲಿಕೈ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಇದು ವಿಳಂಬಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ನಾವು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 9 ಗಂಟೆಯ ಸುಮಾರಿಗೆ ಹೊರಟೆವು, ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ 11 ಗಂಟೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಂಚೀಪುರಂಗೆ ತಲುಪಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಗಳ ಚಾಲಕರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ನಮಗೆ ದರ್ಶನ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ತಿರುಪತಿ ಮತ್ತು ತಿರುತ್ತಣಿ ನಡುವೆ ಮೂರು ರೈಲ್ವೇ ಗೇಟ್‌ಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಎರಡನೇ ರೈಲ್ವೇ ಗೇಟ್ ಮುಚ್ಚಿದ್ದರಿಂದ ನಮಗೆ ಅಸಹಜವಾಗಿ ವಿಳಂಬವಾಯಿತು. ಅಂದು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯುವ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ನನ್ನ ಸಂಬಂದಿ ರಾಜಗೋಪಾಲ್‌ಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ಕಾರೊಂದು ನಮ್ಮ ಕಾರಿನ ಮುಂಭಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದು ಗೇಟಿನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಕಾರಿನ ಹಿಂಬದಿಯ ಕಿಟಕಿಯ ಹೊರಭಾಗದಲ್ಲಿ 'ಚಂದ್ರಶೇಖರ್' ಎಂದು ದೊಡ್ಡ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಶ್ರೀ ರಾಜಗೋಪಾಲ್ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಸ್ಯಮಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ, 'ಆ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್' ನಮ್ಮ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರದಿದ್ದರೆ, ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ರಾಜಗೋಪಾಲ್‌ಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿರಬಹುದು ಎಂದುಕೊಂಡು, ಚಂದ್ರಶೇಖರೇಂದ್ರ ಸರಸ್ವತಿಯವರು ಕಾಂಚೀಪುರಂನಲ್ಲಿರಲು ನಮ್ಮ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರದ ಹೊರತು ಈ ರೈಲ್ವೆ ಗೇಟ್ ತೆರೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ವಿವರಿಸಿದೆ. ಆಗಲೇ, ಓದುಗರು ನಂಬುತ್ತಾರೆಯೇ??, ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಕಾರಿನ ಚಾಲಕ ಇಳಿದು, ಗೇಟ್ ಕೀಪರ್ ಬಳಿ ಹೋದ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಮಾತನಾಡಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದ. ತಕ್ಷಣವೇ ಗೇಟ್ ಕೀಪರ್ ಗೇಟ್ ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದರು. "ಚಂದ್ರಶೇಖರ್' ಕಾರು ಹಳಿಗಳನ್ನು ದಾಟಿಹೋಯಿತು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮೂರು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಗಳು ಅದನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದವು. ಆ ಕಾರು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮೂರು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಗಳು ಮೂರನೇ ಗೇಟ್ ತಲುಪಿದಾಗ ಅದು ಕೂಡ ಮುಚ್ಚಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂತು. ಮತ್ತೆ ಅದೇ ರೀತಿ ಆಗಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ರಾಜಗೋಪಾಲ್‌ಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಅದು ಕೂಡ ಹಾಗೇ ಆಯಿತು. ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಸಾಗಿದ ಮೇಲೆ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಕಾರು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಈ ಕಾರು ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ ಸರ್ಕಾರದ ಸಚಿವರು ಅಥವಾ ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ರಾಜಗೋಪಾಲ್ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ, "ಇದು ನನಗೆ ನನ್ನ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರ ಮತ್ತೊಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ."

ನಾವು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 11.40 ಕ್ಕೆ ಕಂಚಿ ಮಠವನ್ನು ತಲುಪಿದೆವು ನನ್ನ ಸಹೋದರ ಗಣಪತಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಆಗಲೇ ಅಲ್ಲಿ ನಮಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ದರ್ಶನ ಸಮಯ ಮುಗಿಯಲು ಬಂದಿದೆ ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ದರ್ಶನ ನೀಡುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸೋಣ ಎಂದು ನನ್ನ ಸಹೋದರ ನಮಗೆ ಹೇಳಿದರು. 11.50 ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಮುಂದೆ ಬಂದೆವು. ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಗೆಳೆಯರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದರು. ನನ್ನ

ಹೊಸದಾಗಿ ಮದುವೆಯಾದ ಮಗ ಗುರುಪ್ರಸಾದ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ನಂತರ ಉಳಿದವರು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರಿಂದ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಪಡೆದರು. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಪರದೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಲಾಯಿತು. ನಂತರ ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಶಂಕರ ವಿಜಯೇಂದ್ರ ಸರಸ್ವತಿ ಮತ್ತು ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀ ಜಯೇಂದ್ರ ಸರಸ್ವತಿಯವರಿಗೆ ನಮನ ಸಲ್ಲಿಸಿ ಅವರ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಾದಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಅಂದು ಸಂಜೆ ಮದ್ರಾಸಿಗೆ ಹೋದೆವು. ನಾನು ನನ್ನ ಎರಡನೇ ಮಗ ಪ್ರಭಾಕರ್‌ನೊಂದಿಗೆ ಮರುದಿನ USA ಗೆ ಮರಳಿದೆ.

ಪೆರಿಯವಾಳ್ ಅವರೊಂದಿಗಿನ ನನ್ನ ಅನುಭವಗಳ ನಿರೂಪಣೆಯ ಈ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು 'ನನ್ನ ಪೆರಿಯವಾಳ್', ಪೆರಿಯವಾಳ್', 'ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ' ಮತ್ತು ದೇವರು' ಎಂಬ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ದೇವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿಲ್ಲ (ನಾನು ಮಾಡಿರ ಬಹುದೇ?) ಮತ್ತು ಪೆರಿಯವಾಳ್ ದೇವರು ಎಂದು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಲ್ಲ (ನಾನು ಮಾಡಿರ ಬಹುದೇ?) ಇವುಗಳನ್ನು ಓದುಗರಿಗೆ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ಕುರಿತು ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮುಲ್ಲರ್ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಪೆರಿಯವಾಳ್ ದೇವರು ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯನ ಅದ್ಭುತ ಮಿಶ್ರಣ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇದು ಸತ್ಯ, ನಾನು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ದೇವರೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಹಿಂದೆಂದಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನನಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿದೆ.

ಜಯ ಜಯ ಶಂಕರ । ಹರ ಹರ ಶಂಕರ ।

